

Dansk udgave

Retsforskrifter

59. årgang

2. februar 2016

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/93 af 20. januar 2016 om ophævelse af visse retsakter henhørende under Schengenreglerne** 1
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/94 af 20. januar 2016 om ophævelse af visse retsakter henhørende under Schengenreglerne på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager** 6
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/95 af 20. januar 2016 om ophævelse af visse retsakter på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager** 9
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/96 af 20. januar 2016 om ændring af forordning (EU) nr. 1236/2010 om en kontrol- og håndhævelsesordning for det område, der er omfattet af konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav** 13

DIREKTIVER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (omarbejdning) ⁽¹⁾** 19

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/93

af 20. januar 2016

om ophævelse af visse retsakter henhørende under Schengenreglerne

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 77, stk. 2, litra a), b) og d), artikel 78, stk. 2, litra e) og g), artikel 79, stk. 2, litra c) og d), og artikel 87, stk. 2, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Større gennemsigtighed i EU-retten er et væsentligt led i den strategi for bedre lovgivning, som EU-institutionerne er i gang med at gennemføre. I denne forbindelse bør retsakter, som ikke længere tjener noget formål, ophæves.
- (2) En række retsakter, som henhører under Schengenreglerne, er ikke længere relevante på grund af deres midlertidige karakter, eller på grund af at indholdet af dem er overtaget af efterfølgende retsakter.
- (3) Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (95) PV 1 rev.⁽²⁾ adresserede en meget specifik situation om forudgående høring, som Portugal ønskede i forhold til indonesiske visumansøgere. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009⁽³⁾ og (EF) nr. 767/2008⁽⁴⁾, som fastsætter nye regler for forudgående høring af andre medlemsstater i forbindelse med udstedelsen af visa.
- (4) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (95) 21⁽⁵⁾ blev der fastsat en forpligtelse for medlemsstater til at udveksle statistiske oplysninger for bedre at kunne overvåge migration ved de ydre grænser. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004⁽⁶⁾, som tildeler Frontex de opgaver at foretage risikoanalyser af nye risici og den aktuelle situation ved de ydre grænser samt at udvikle og drive informationssystemer, der giver mulighed for at udveksle denne type oplysninger.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.

⁽²⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 5. maj 1995 om fælles visumpolitik. Afgørelsen er indeholdt i referatet af eksekutivkomitéens møde den 28. april 1995 i Bruxelles (SCH/Com-ex (95) PV 1 rev.) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 175).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) (EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 767/2008 af 9. juli 2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 60).

⁽⁵⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 20. december 1995 om hurtig udveksling mellem Schengenstaterne af statistiske og konkrete oplysninger om mulige mangler ved de ydre grænser (SCH/Com-ex (95) 21) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 176).

⁽⁶⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2007/2004 af 26. oktober 2004 om oprettelse af et europæisk agentur for forvaltning af det operative samarbejde ved EU-medlemsstaternes ydre grænser (EUT L 349 af 25.11.2004, s. 1).

- (5) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (96) 13 rev. 1⁽¹⁾ blev der fastsat principper for reguleringen af de rettigheder og forpligtelser, som repræsenterende og repræsenterede medlemsstater har i forbindelse med udstedelsen af Schengenvisum i tredjelande, hvor ikke alle Schengenstater er repræsenteret. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 810/2009, som fastsætter nye regler for repræsentationsordninger i situationer, hvor en medlemsstat indvilliger i at repræsentere en anden medlemsstat med henblik på at behandle ansøgninger og udstede visa på denne medlemsstats vegne.
- (6) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (97) 39 rev.⁽²⁾ blev retningslinjerne for bevismidler og indicier i forbindelse med tilbagetagsaftaler mellem Schengenstater godkendt. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF) nr. 343/2003⁽³⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003⁽⁴⁾, som fastsætter de bevisemønstre og indicier, der skal bruges til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en asylansøgning.
- (7) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (98) 1 rev. 2⁽⁵⁾ blev der fastsat en række foranstaltninger med henblik på at øge effektiviteten af kontrollen ved de ydre grænser. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006⁽⁶⁾, som fastsætter regler for passage af de ydre grænser, og forordning (EF) nr. 2007/2004, som tildeler Frontex den opgave at fremme anvendelsen af fællesskabsforanstaltninger vedrørende forvaltning af de ydre grænser ved at samordne medlemsstaternes gennemførelse af sådanne foranstaltninger.
- (8) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (98) 18 rev.⁽⁷⁾ blev der fastsat en procedure, som skal følges af de Schengenstater, der har alvorlige problemer med at opnå laissez-passer til hjemsendelse af illegale udlændinge. Der blev også fastsat mulighed for på unionsniveau at undersøge behovet for at anvende andre midler af mere bindende karakter over for de tredjelande, der gav problemer i den forbindelse. Afgørelsen blev forældet, efter at Unionen indgik tilbagetagsaftaler med en række tredjelande. Disse aftaler fastsætter særlige forpligtelser og procedurer, der skal overholdes af myndighederne i tredjelande og i medlemsstaterne for så vidt angår hjemsendelse af udlændinge, der opholder sig ulovligt i Unionen.
- (9) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (98) 21⁽⁸⁾ godkendes fælles regler for anbringelse af visummærkat på alle visumansøgere pas som et middel til at undgå, at den samme person søger visum flere steder eller flere på hinanden følgende gange. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 810/2009, som fastsætter et nyt regelsæt for udstedelse af visum og for stempeling af en ansøgers rejsedokument.
- (10) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (98) 37 def. 2⁽⁹⁾ blev der fastsat en række foranstaltninger med det formål at indføre en integreret tilgang til at styrke bekæmpelsen af illegal indvandring. Disse foranstaltninger blev sat i kraft ved Centralgruppens afgørelse af 27. oktober 1998 om vedtagelse af foranstaltninger til bekæmpelse af illegal

⁽¹⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 27. juni 1996 om principper for udstedelse af Schengenvisa i overensstemmelse med artikel 30, stk. 1, litra a), i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen (SCH/Com-ex (96) 13 rev. 1) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 180).

⁽²⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 15. december 1997 om retningslinjer for bevismidler og indicier i forbindelse med tilbagetagsaftaler mellem Schengenstater (SCH/Com-ex (97) 39 rev.) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 188).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 50 af 25.2.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 222 af 5.9.2003, s. 3).

⁽⁵⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 21. april 1998 om taskforcens aktiviteter (SCH/Com-ex (98) 1 rev. 2) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 191).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).

⁽⁷⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 23. juni 1998 om de foranstaltninger, der skal træffes over for lande, som volder problemer med hensyn til udstedelse af dokumenter, som er nødvendige for udsendelse fra Schengenområdet (SCH/Com-ex (98) 18 rev.) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 197).

⁽⁸⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 23. juni 1998 om stempeling af visumansøgere pas (SCH/Com-ex (98) 21) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 200).

⁽⁹⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 27. oktober 1998 om foranstaltninger til bekæmpelse af illegal indvandring (SCH/Com-ex (98) 37 def. 2) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 203).

indvandring (SCH/C (98) 117). Disse afgørelser blev forældet ved ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF) nr. 377/2004⁽¹⁾, som fastlægger en fælles ramme for udsendelse af indvandringsforbindelsesofficerer til tredjelande, forordning (EF) nr. 562/2006, som indfører en række fælles foranstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser, og Rådets afgørelse 2009/371/RIA⁽²⁾, som tildeler Europol specifikke opgaver vedrørende udveksling af oplysninger, herunder om bekæmpelse af irregulær indvandring.

- (11) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com (98) 59 rev.⁽³⁾ blev der fastsat et sæt retningslinjer for koordineret anvendelse af dokumentrådgivere i fly- og skibstrafik ved medlemsstaternes konsulære repræsentationer med henblik på at styrke bekæmpelsen af ulovlig indvandring. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 377/2004, som fastsætter nye regler for udsendelse af indvandringsforbindelsesofficerer til tredjelande.
- (12) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (99) 7 rev. 2⁽⁴⁾ godkendtes en plan for gensidig udstationering af forbindelsesofficerer, som skal rådgive og yde støtte i forbindelse med udførelse af sikrings- og kontrolopgaver ved ydre grænser. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 562/2006 og (EF) nr. 2007/2004, som sammen introducerede en ny retlig ramme for samarbejde mellem medlemsstaterne om kontrol af ydre grænser, herunder udstationering af forbindelsesofficerer.
- (13) Ved Rådets forordning (EF) nr. 189/2008⁽⁵⁾ blev der fastsat specifikationer for visse SIS II-test med henblik på at vise, at det centrale SIS II-system, kommunikationsinfrastrukturen og interaktionerne mellem det centrale SIS II-system og de nationale systemer (N.SIS II) fungerer i overensstemmelse med de tekniske og funktionelle krav, der er fastsat i SIS II-retsinstrumenterne. Forordningen ophørte med at have retsvirkning, da SIS II blev operationelt den 9. april 2013.
- (14) Af hensyn til retssikkerheden og klarheden bør disse forældede afgørelser og forordninger ophæves.
- (15) Målet for denne forordning, nemlig at ophæve en række forældede EU-retsakter henhørende under Schengenreglerne, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (16) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.
- (17) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF⁽⁶⁾; Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.
- (18) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF⁽⁷⁾; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af forordningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (19) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 377/2004 af 19. februar 2004 om oprettelse af et netværk af indvandringsforbindelsesofficerer (EUT L 64 af 2.3.2004, s. 1).

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2009/371/RIA af 6. april 2009 om oprettelse af Den Europæiske Politienhed (Europol) (EUT L 121 af 15.5.2009, s. 37).

⁽³⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. december 1998 om koordineret anvendelse af dokumentrådgivere (SCH/Com-ex (98) 59 rev.) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 308).

⁽⁴⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 28. april 1999 om forbindelsesofficerer (SCH/Com-ex (99) 7 rev. 2) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 411).

⁽⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 189/2008 af 18. februar 2008 om testning af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (EUT L 57 af 1.3.2008, s. 1).

⁽⁶⁾ Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43).

⁽⁷⁾ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ⁽¹⁾, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1 i Rådets afgørelse 1999/437/EF ⁽²⁾.

- (20) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ⁽³⁾, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1 i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF ⁽⁴⁾ og 2008/149/RIA ⁽⁵⁾.
- (21) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ⁽⁶⁾, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1 i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/349/EU ⁽⁷⁾ og 2011/350/EU ⁽⁸⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ophævelse af forældede retsakter

Følgende retsakter ophæves:

- afgørelse SCH/Com-ex (95) PV 1 rev. (visumpolitik)
- afgørelse SCH/Com-ex (95) 21 (udveksling af statistiske oplysninger)
- afgørelse SCH/Com-ex (96) 13 rev. 1 (udstedelse af Schengenvisa)
- afgørelse SCH/Com-ex (97) 39 rev. (bevismidler i forbindelse med tilbagetagelsesaftaler)
- afgørelse SCH/Com-ex (98) 1 rev. 2 (taskforce)
- afgørelse SCH/Com-ex (98) 18 rev. (problemer med at opnå laissez-passer)
- afgørelse SCH/Com-ex (98) 21 (stempling af pas)
- afgørelse SCH/Com-ex (98) 37 def. 2 (bekæmpelse af illegal indvandring)

⁽¹⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets afgørelse 2008/149/RIA af 28. januar 2008 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 50).

⁽⁶⁾ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.

⁽⁷⁾ Rådets afgørelse 2011/349/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår retligt samarbejde i straffesager og politisamarbejde (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 1).

⁽⁸⁾ Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

- afgørelse SCH/C (98) 117 (bekæmpelse af illegal indvandring)
- afgørelse SCH/Com-ex (98) 59 rev. (dokumentrådgivere)
- afgørelse SCH/Com-ex (99) 7 rev. 2 (forbindelsesofficerer) og
- forordning (EF) nr. 189/2008 (SIS II-testning).

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A.G. KOENDERS

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/94

af 20. januar 2016

om ophævelse af visse retsakter henhørende under Schengenreglerne på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 1, litra d), og artikel 87, stk. 2, litra a) og c),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Større gennemsigtighed i EU-retten er et væsentligt led i den strategi for bedre lovgivning, som EU-institutionerne er i gang med at gennemføre. I denne forbindelse bør retsakter, som ikke længere tjener noget formål, ophæves.
- (2) En række af de retsakter, som er vedtaget på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager, og som henhører under Schengenreglerne, er ikke længere relevante på grund af deres midlertidige karakter, eller på grund af at indholdet af dem er overtaget af efterfølgende retsakter.
- (3) Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (93) 14 ⁽²⁾ havde til formål at forbedre det praktiske retlige samarbejde om at bekæmpe ulovlig narkotikahandel i situationer, hvor en medlemsstat nægter at samarbejde. Afgørelsen blev forældet ved ikrafttrædelsen af den konvention om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater, som blev udarbejdet ved Rådets retsakt 2000/C-197/01 ⁽³⁾, og som sikrer et tættere samarbejde mellem medlemsstaterne på området for gensidig retshjælp vedrørende alle strafbare handlinger og dermed også vedrørende ulovlig narkotikahandel.
- (4) Eksekutivkomitéens erklæring SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev. 2 ⁽⁴⁾ adresserede bortførelse af mindreårige, og en af forældrenes ulovlige fjernelse af en mindreårig fra den person, der har fået tildelt forældremyndigheden. Erklæringen blev forældet ved ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 ⁽⁵⁾ og Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/115/EU ⁽⁶⁾, som fastsætter nye regler for kontrol af mindreårige, der passerer en ydre grænse, og for Sirenekontorenes aktiviteter i forbindelse hermed.
- (5) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (98) 52 ⁽⁷⁾ vedtoges Schengenhåndbogen vedrørende grænseoverskridende politisamarbejde som bistand til medlemsstaterne ved grænseoverskridende operationer. Afgørelsen blev forældet, efter at håndbogens indhold blev inkluderet i det ajourførte katalog over henstillinger med henblik på korrekt anvendelse af Schengenreglerne og bedste praksis i politisamarbejde, håndbog for grænseoverskridende operationer og kompendium om forbindelsesofficerer i forbindelse med retshåndhævelse.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.

⁽²⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 14. december 1993 om forbedring af det praktiske retlige samarbejde om at bekæmpe ulovlig narkotikahandel (SCH/Com-ex (93) 14) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 427).

⁽³⁾ Rådets retsakt af 29. maj 2000 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Eksekutivkomitéens erklæring af 9. februar 1998 om bortførelse af mindreårige (SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev. 2) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 436).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 562/2006 af 15. marts 2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) (EUT L 105 af 13.4.2006, s. 1).

⁽⁶⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/115/EU af 26. februar 2013 om vedtagelse af Sirenehåndbogen og andre gennemførelsesforanstaltninger i forbindelse med anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (EUT L 71 af 14.3.2013, s. 1).

⁽⁷⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 16. december 1998 om håndbogen vedrørende grænseoverskridende politisamarbejde (SCH/Com-ex (98) 52) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 408).

- (6) Ved Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (99) 11 rev. 2⁽¹⁾ vedtoges en aftale om samarbejde om retsforfølgning af færdselsforseelser. Denne aftale blev indgået mellem visse medlemsstater og med to tredjelande (Island og Norge). Den er derfor ikke en del af Schengenreglerne. Derudover er den aldrig trådt i kraft, og ingen af medlemsstaterne har fremsat en erklæring i henhold til aftalens artikel 20, stk. 3, vedrørende anvendelse af aftalen mellem de medlemsstater, der har ratificeret den. Denne afgørelse har derfor ingen relevans og bør ophæves.
- (7) Rådets afgørelse 2008/173/RIA⁽²⁾ fastsatte det detaljerede omfang, tilrettelæggelsen, koordineringen og procedurerne for godkendelse af visse test med det formål at vurdere, om Schengeninformationssystem II (SIS II) opfylder de tekniske og funktionelle krav, som er fastsat i SIS II-retsinstrumenterne. Afgørelsen ophørte med at have retsvirkning, da SIS II blev operationelt den 9. april 2013.
- (8) Af hensyn til retssikkerheden og klarheden bør disse forældede afgørelser og erklæringer ophæves.
- (9) Målet for denne forordning, nemlig at ophæve en række forældede EU-retsakter henhørende under Schengenreglerne på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (10) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne forordning til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne forordning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.
- (11) Denne forordning udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland deltager i, jf. artikel 5, stk. 1, i protokol nr. 19 om Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, og artikel 6, stk. 2, i Rådets afgørelse 2002/192/EF⁽³⁾.
- (12) Som følge af den meddelelse, som Det Forenede Kongerige den 24. juli 2013 gav i henhold til artikel 10, stk. 4, første afsnit, første punktum, i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser, ophørte ovennævnte forældede afgørelser og erklæringer i medfør af protokollens artikel 10, stk. 4, første afsnit, andet punktum, med at finde anvendelse for Det Forenede Kongerige fra den 1. december 2014. Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.
- (13) For så vidt angår Island og Norge udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁽⁴⁾, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1 i Rådets afgørelse 1999/437/EF⁽⁵⁾.
- (14) For så vidt angår Schweiz udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁽⁶⁾, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1 i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/149/RIA⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Eksekutivkomitéens afgørelse af 28. april 1999 om aftalen om samarbejde om retsforfølgning af færdselsforseelser (SCH/Com-ex (99) 11 rev. 2) (EFT L 239 af 22.9.2000, s. 428).

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2008/173/RIA af 18. februar 2008 om testning af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) (EUT L 57 af 1.3.2008, s. 14).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

⁽⁴⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

⁽⁶⁾ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

⁽⁷⁾ Rådets afgørelse 2008/149/RIA af 28. januar 2008 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 50).

- (15) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne forordning en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne ⁽¹⁾, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1 i afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/349/EU ⁽²⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ophævelse af forældede retsakter

Følgende retsakter ophæves:

- afgørelse SCH/Com-ex (93) 14 (bekæmpelse af ulovlig narkotikahandel)
- erklæring SCH/Com-ex (97) decl. 13 rev. 2 (bortførelse af mindreårige)
- afgørelse SCH/Com-ex (98) 52 (politihåndbogen)
- afgørelse SCH/Com-ex (99) 11 rev. 2 (færdselsforseelser) og
- afgørelse 2008/173/RIA (SIS II-testning).

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A.G. KOENDERS

Formand

⁽¹⁾ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 3.

⁽²⁾ Rådets afgørelse 2011/349/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår retligt samarbejde i straffesager og politisamarbejde (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 1).

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/95

af 20. januar 2016

om ophævelse af visse retsakter på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 82, stk. 1, artikel 83, stk. 1, artikel 87, stk. 2, og artikel 88, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Større gennemsigthed i EU-retten er et væsentligt led i den strategi for bedre lovgivning, som EU-institutionerne er i gang med at gennemføre. I den forbindelse bør retsakter, som ikke længere tjener noget formål, ophæves.
- (2) En række af de retsakter, der er vedtaget på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager, er blevet forældede, på grund af at indholdet af dem er overtaget af efterfølgende retsakter.
- (3) Rådets fælles aktion 96/610/RIA ⁽²⁾ oprettede et register over sagkundskab med hensyn til bekæmpelse af terrorisme for at gøre sagkundskaben let tilgængelig for organer i alle medlemsstaterne. Denne fælles aktion blev forældet, efter ikrafttrædelsen af Rådets afgørelse 2009/371/RIA ⁽³⁾, som giver Europol til opgave at støtte og styrke det indbyrdes samarbejde mellem medlemsstaternes retshåndhavende myndigheder om at forebygge og bekæmpe terrorisme og andre former for grov kriminalitet, og af Rådets afgørelse 2008/615/RIA ⁽⁴⁾, som indførte en ny ramme for grænseoverskridende samarbejde om bekæmpelse af terrorisme.
- (4) Rådets fælles aktion 96/699/RIA ⁽⁵⁾ udpegede Europols Narkotikaenhed til at være den myndighed, hvortil medlemsstaterne skal fremsende oplysninger om kemiske profiler. Denne fælles aktion blev forældet ved ikrafttrædelsen af afgørelse 2009/371/RIA.
- (5) Rådets fælles aktion 96/747/RIA ⁽⁶⁾ havde til formål at styrke samarbejdet mellem medlemsstaternes retshåndhavende myndigheder ved at oprette et register over områder med særlig sagkundskab, viden og ekspertise. Denne fælles aktion blev forældet ved ikrafttrædelsen af afgørelse 2009/371/RIA, som tildeler Europol den opgave at udvikle medlemsstaternes kompetente myndigheders specialviden om efterforskningsprocedurer og tilbyde rådgivning i forbindelse med sådan efterforskning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.

⁽²⁾ Fælles aktion 96/610/RIA af 15. oktober 1996 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om oprettelse og førelse af et register over sagkundskab med hensyn til bekæmpelse af terrorisme for at lette samarbejdet om bekæmpelse af terrorisme mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT L 273 af 25.10.1996, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2009/371/RIA af 6. april 2009 om oprettelse af Den Europæiske Politienhed (Europol) (EUT L 121 af 15.5.2009, s. 37).

⁽⁴⁾ Rådets afgørelse 2008/615/RIA af 23. juni 2008 om intensivering af det grænseoverskridende samarbejde, navnlig om bekæmpelse af terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet (EUT L 210 af 6.8.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Fælles aktion 96/699/RIA af 29. november 1996 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende udveksling af oplysninger om kemiske narkotikaprofiler med det formål at forbedre samarbejdet mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af narkotikahandel (EFT L 322 af 12.12.1996, s. 5).

⁽⁶⁾ Fælles aktion 96/747/RIA af 29. november 1996 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende oprettelse og førelse af et register over særlig sagkundskab, viden og ekspertise med hensyn til bekæmpelse af international organiseret kriminalitet for at lette retshåndvælsessamarbejdet mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT L 342 af 31.12.1996, s. 2).

- (6) Rådets fælles aktion 96/750/RIA⁽¹⁾ havde til formål at styrke samarbejdet mellem medlemsstaternes relevante myndigheder om bekæmpelse af narkotikamisbrug og at opfordre medlemsstaterne til at tilnærme deres love med henblik på at gøre dem indbyrdes forenelige, i det omfang det er nødvendigt for at forebygge og bekæmpe ulovlig narkotikahandel i Unionen. Denne fælles aktion blev forældet ved ikrafttrædelsen af konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater udarbejdet ved Rådets retsakt 2000/C-197/01⁽²⁾ og af Rådets rammeafgørelse 2004/757/RIA⁽³⁾.
- (7) Rådets fælles aktion 97/339/RIA⁽⁴⁾ muliggjorde samarbejde og pålagde udveksling af oplysninger om store begivenheder mellem medlemsstaterne, som et stort antal mennesker fra en eller flere medlemsstater deltager i, så de kan bevare den offentlige orden, beskytte mennesker og deres ejendom og forebygge lovovertrædelser. Denne fælles aktion blev forældet ved ikrafttrædelsen af Rådets afgørelse 2008/615/RIA, 2002/348/RIA⁽⁵⁾ og 2007/412/RIA⁽⁶⁾, som fastsætter nye regler for udveksling af ikkepersonlige og personlige oplysninger og andre former for samarbejde om at bevare den offentlige orden og sikkerhed ved større begivenheder.
- (8) Rådets fælles aktion 97/372/RIA⁽⁷⁾ sigtede mod at øge udvekslingen af oplysninger og efterretninger mellem toldmyndighederne og andre retshåndhævende myndigheder, navnlig om narkotika. Denne fælles aktion blev forældet ved ikrafttrædelsen af Rådets retsakt 98/C-24/01⁽⁸⁾ om udarbejdelse af konventionen om gensidig bistand og samarbejde mellem toldmyndighederne, som indførte detaljerede regler om gensidig bistand og samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på at forebygge og afsløre overtrædelser af nationale toldbestemmelser, af Rådets afgørelse 2009/917/RIA⁽⁹⁾, som øger effektiviteten af toldmyndighedernes samarbejde og kontrolprocedurer ved at oprette et toldinformationssystem, og af afgørelse 2009/371/RIA, som overdrager opgaver til støtte for toldsamarbejde til Europol.
- (9) Konventionen af 17. juni 1998 om afgørelser om frakendelse af førerretten som udarbejdet ved Rådets retsakt 98/C-216/01⁽¹⁰⁾ blev kun ratificeret af syv medlemsstater og er aldrig trådt i kraft. Af de syv medlemsstater har desuden kun Irland og Det Forenede Kongerige fremsat en erklæring i henhold til konventionens artikel 15, stk. 4, som gjorde det muligt at anvende konventionen mellem de to medlemsstater, før den trådte i kraft for alle medlemsstaterne. Som følge af meddelelse fra Det Forenede Kongerige den 24. juli 2013 i henhold til artikel 10, stk. 4, første afsnit, første punktum, i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser ophørte Rådets retsakt og konventionen i medfør af artikel 10, stk. 4, første afsnit, andet punktum, i nævnte protokol imidlertid med at finde anvendelse for Det Forenede Kongerige fra den 1. december 2014. Da disse instrumenter ikke længere finder anvendelse mellem nogen af medlemsstaterne, udgør de ikke længere en relevant del af gældende EU-ret og bør ophæves.

⁽¹⁾ Fælles aktion 96/750/RIA af 17. december 1996 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende tilnærmelse af Den Europæiske Unions medlemsstaters lovgivning og praksis med henblik på bekæmpelse af narkotikamisbrug samt forebyggelse og bekæmpelse af ulovlig narkotikahandel (EFT L 342 af 31.12.1996, s. 6).

⁽²⁾ Rådets retsakt 2000/C-197/01 af 29. maj 2000 om udarbejdelse i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Union af konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (EFT C 197 af 12.7.2000, s. 1).

⁽³⁾ Rådets rammeafgørelse 2004/757/RIA af 25. oktober 2004 om fastsættelse af mindsteregler for gerningsindholdet i strafbare handlinger i forbindelse med ulovlig narkotikahandel og straffene herfor (EUT L 335 af 11.11.2004, s. 8).

⁽⁴⁾ Fælles aktion 97/339/RIA af 26. maj 1997 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende samarbejde om offentlig orden og sikkerhed (EFT L 147 af 5.6.1997, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets afgørelse 2002/348/RIA af 25. april 2002 om sikkerhed i forbindelse med internationale fodboldkampe (EFT L 121 af 8.5.2002, s. 1).

⁽⁶⁾ Rådets afgørelse 2007/412/RIA af 12. juni 2007 om ændring af afgørelse 2002/348/RIA om sikkerhed i forbindelse med internationale fodboldkampe (EUT L 155 af 15.6.2007, s. 76).

⁽⁷⁾ Fælles aktion 97/372/RIA af 9. juni 1997 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union vedrørende forbedring af målretningskriterier, udvælgelsesmetoder mv. samt indsamling af told- og politioplysninger (EFT L 159 af 17.6.1997, s. 1).

⁽⁸⁾ Rådets retsakt 98/C-24/01 af 18. december 1997 om udarbejdelse, på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, af konventionen om gensidig bistand og samarbejde mellem toldmyndighederne (EFT C 24 af 23.1.1998, s. 1).

⁽⁹⁾ Rådets afgørelse 2009/917/RIA af 30. november 2009 om brug af informationsteknologi på toldområdet (EUT L 323 af 10.12.2009, s. 20).

⁽¹⁰⁾ Rådets retsakt 98/C-216/01 af 17. juni 1998 om udarbejdelse af konventionen om afgørelser om frakendelse af førerretten (EFT C 216 af 10.7.1998, s. 1).

- (10) Rådets fælles aktion 98/427/RIA⁽¹⁾ oprettede et system for udveksling af god praksis for udførelse af begæringer om gensidig retshjælp i straffesager mellem medlemsstaterne. Denne fælles aktion blev forældet efter ikrafttrædelsen af konventionen om gensidig retshjælp i straffesager mellem medlemsstaterne.
- (11) Rådets rammeafgørelse 2008/978/RIA⁽²⁾ om en europæisk bevissikringskendelse (EEW) blev erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU⁽³⁾ om den europæiske efterforskningskendelse, idet EEW's anvendelsesområde var for begrænset. Da direktivet om den europæiske efterforskningskendelse vil finde anvendelse mellem 26 medlemsstater, og EEW fortsat vil finde anvendelse mellem de to eneste medlemsstater, der ikke deltager i direktivet om den europæiske efterforskningskendelse, har EEW derfor mistet sin relevans som samarbejdsinstrument i straffesager og bør ophæves.
- (12) Af hensyn til retssikkerheden og klarheden bør disse forældede fælles aktioner, konventionen, Rådets retsakt og rammeafgørelsen ophæves.
- (13) Selv om artikel 83, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) giver mulighed for vedtagelse af direktiver, er valget af en forordning som instrument til ophævelse af fælles aktion 96/750/RIA og rammeafgørelse 2008/978/RIA hensigtsmæssigt, fordi denne forordning ikke fastsætter minimumsregler vedrørende definitionen af strafbare handlinger og sanktioner, men kun ophæver forældede retsakter uden at erstatte dem med nye.
- (14) Målet med denne forordning, nemlig at ophæve en række forældede EU-retsakter på området for politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU). I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at opfylde dette mål.
- (15) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (16) I henhold til artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Irland meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (17) Som følge af den meddelelse, som Det Forenede Kongerige den 24. juli 2013 gav i henhold til artikel 10, stk. 4, første afsnit, første punktum, i protokol nr. 36 om overgangsbestemmelser, ophørte fælles aktion 96/610/RIA, 96/699/RIA, 96/747/RIA, 96/750/RIA, 97/339/RIA, 97/372/RIA og 98/427/RIA samt Rådets retsakt 98/C-216/01 i medfør af protokollens artikel 10, stk. 4, første afsnit, andet punktum, med at finde anvendelse for Det Forenede Kongerige fra den 1. december 2014. Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne forordning for så vidt angår disse retsakter, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige. I medfør af protokollens artikel 10, stk. 4, første afsnit, tredje punktum, finder rammeafgørelse 2008/978/RIA som erstattet af direktiv 2014/41/EU imidlertid stadig anvendelse for Det Forenede Kongerige. I henhold til artikel 3 og artikel 4a, stk. 1, i protokol nr. 21 om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling for så vidt angår området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er knyttet som bilag til TEU og til TEUF, har Det Forenede Kongerige derfor meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ophævelse af forældede retsakter

Følgende retsakter ophæves:

— fælles aktion 96/610/RIA (register over sagkundskab med hensyn til bekæmpelse af terrorisme)

⁽¹⁾ Fælles aktion 98/427/RIA af 29. juni 1998 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om god praksis i forbindelse med gensidig retshjælp i straffesager (EFT L 191 af 7.7.1998, s. 1).

⁽²⁾ Rådets rammeafgørelse 2008/978/RIA af 18. december 2008 om en europæisk bevissikringskendelse med henblik på fremskaffelse af genstande, dokumenter og data til brug i straffesager (EUT L 350 af 30.12.2008, s. 72).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/41/EU af 3. april 2014 om den europæiske efterforskningskendelse i straffesager (EUT L 130 af 1.5.2014, s. 1).

- fælles aktion 96/699/RIA (kemiske narkotikaprofiler)
- fælles aktion 96/747/RIA (register over sagkundskab, viden og ekspertise med hensyn til bekæmpelse af organiseret kriminalitet)
- fælles aktion 96/750/RIA (bekæmpelse af narkotikamisbrug og ulovlig narkotikahandel)
- fælles aktion 97/339/RIA (samarbejde om offentlig orden og sikkerhed)
- fælles aktion 97/372/RIA (samarbejde mellem toldforvaltninger)
- Rådets retsakt 98/C-216/01 og konventionen af 17. juni 1998 (afgørelser om frakendelse af førerretten)
- fælles aktion 98/427/RIA (god praksis i forbindelse med gensidig retshjælp i straffesager) og
- rammeafgørelse 2008/978/RIA (den europæiske bevissikringskendelse).

Artikel 2

Overgangsbestemmelser

Europæiske bevissikringskendelser, der er fuldbyrdet i henhold til rammeafgørelse 2008/978/RIA, reguleres fortsat af nævnte rammeafgørelse, indtil den pågældende straffesag er afsluttet med en endelig afgørelse.

Artikel 3

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A.G. KOENDERS

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/96

af 20. januar 2016

om ændring af forordning (EU) nr. 1236/2010 om en kontrol- og håndhævelsesordning for det område, der er omfattet af konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 43, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1236/2010 ⁽³⁾ foretages der en gennemførelse i EU-retten af de bestemmelser i kontrol- og håndhævelsesordningen (»ordningen«), der er fastlagt ved en henstilling vedtaget af Kommissionen for Fiskeriet i det Nordøstlige Atlanterhav (NEAFC) på dens årsmøde den 15. november 2006 og efterfølgende ændret ved en række henstillinger på dens årsmøder i november 2007, november 2008 og november 2009.
- (2) På dens årsmøde i november 2012 vedtog NEAFC henstilling 15:2013, der ændrer ordningens artikel 13 vedrørende meddelelse af omladninger og landingshavn. På dens efterfølgende årsmøde i november 2013 vedtog NEAFC henstilling 9:2014, der ændrer ordningens artikel 1, 20-25 og 28 vedrørende henholdsvis definitionerne, en række bestemmelser for havnestatskontrol af fremmede fiskerfartøjer og procedurerne i tilfælde af overtrædelse. På dens årsmøde i november 2014 vedtog NEAFC henstilling 12:2015, der ændrer henstilling 9:2014, for så vidt angår ordningens artikel 22 og 23 om havnestatskontrol af fremmede fiskerfartøjer.
- (3) I medfør af artikel 12 og 15 i konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav, som blev godkendt ved Rådets afgørelse 81/608/EØF ⁽⁴⁾, trådte henstilling 15:2013 i kraft den 8. februar 2013.
- (4) Henstilling 9:2014, som ændret ved henstilling 12:2015, trådte i kraft den 1. juli 2015. Eftersom henstilling 9:2014 blev bindende for de kontraherende parter på nævnte dato, er det hensigtsmæssigt at anvende samme anvendelsesdato for visse bestemmelser i denne forordning som anvendelsesdatoen for nævnte henstilling.
- (5) Det er nødvendigt at gennemføre disse henstillinger i EU-retten. Forordning (EU) nr. 1236/2010 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

⁽¹⁾ EUT C 332 af 8.10.2015, s. 81.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.12.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 15.1.2016.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1236/2010 af 15. december 2010 om en kontrol- og håndhævelsesordning for det område, der er omfattet af konventionen om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2791/1999 (EUT L 348 af 31.12.2010, s. 17).

⁽⁴⁾ Rådets afgørelse 81/608/EØF af 13. juli 1981 om indgåelse af konvention om det fremtidige multilaterale samarbejde vedrørende fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav (EFT L 227 af 12.8.1981, s. 21).

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EU) nr. 1236/2010 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 3 ændres således:

a) Nr. 6) affattes således:

»6) »fiskeriaktiviteter«: fiskeri, herunder fællesfiskeri, forarbejdning af fisk, omladning eller landing af fiskeressourcer eller varer heraf og enhver anden erhvervmæssig aktivitet, der tager sigte på eller har forbindelse med fiskeri, herunder emballering, transport, bunkring eller anden forsyning.«

b) Nr. 10) affattes således:

»10) »tredjepartsfartøj«: ethvert fartøj, der deltager i fiskeriaktiviteter, og som ikke fører en kontraherende parts flag, herunder fartøjer, som der er rimelige grunde til at mistænke for ikke at henhøre under nogen stat.«

c) Nr. 13) affattes således:

»13) »havn«: ethvert sted på kysten, der anvendes til landing eller til levering af tjenester relateret til eller til støtte for fiskeriaktiviteter, eller et sted på eller tæt på kysten, som den kontraherende part har udpeget til omladning af fiskeressourcer.«

2) Artikel 9, stk. 1, litra d), sidste punktum, affattes således:

»Med forbehold af kapitel IV skal modtagerfartøjer mindst 24 timer forud for enhver landing indsende rapport om den samlede fangst om bord, den samlede vægt, der skal landes, navnet på havnen og den forventede dato samt det forventede tidspunkt for landingen, uanset om landingen finder sted i en havn i eller uden for konventionsområdet.«

3) Kapitel IV, titlen, affattes således:

»HAVNESTATSKONTROL AF FISK FANGET AF FARTØJER, DER FØRER EN ANDEN KONTRAHERENDE PARTS FLAG«.

4) Artikel 22 affattes således:

»Artikel 22

Anvendelsesområde

Med forbehold af forordning (EF) nr. 1224/2009 og Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008 (*) anvendes bestemmelserne i dette kapitel for fiskerfartøjer, der anvender medlemsstaternes havne, og som opbevarer fiskeressourcer om bord, der er fanget i konventionsområdet af fiskerfartøjer, der fører en anden kontraherende parts flag, som ikke tidligere er landet eller omladet i en havn.

5) Artikel 23 affattes således:

»Artikel 23

Udpegede havne

Medlemsstaterne udpeger og underretter Kommissionen om havne, hvor det er tilladt at lande eller omlade fiskeressourcer, der er fanget i konventionsområdet af fiskerfartøjer, som fører en anden kontraherende parts flag, eller at yde havnetjenester til sådanne fartøjer. Kommissionen underretter NEAFC's sekretariat om disse havne og om enhver ændring af listen over udpegede havne, mindst 15 dage før ændringen træder i kraft.

Det er kun tilladt at lande og omlade fisk, der er fanget i konventionsområdet af fiskerfartøjer, der fører en anden kontraherende parts flag, og at yde havnetjenester til sådanne fartøjer i de udpegede havne.«

(*) Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008 af 29. september 2008 om en EF-ordning, der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri, om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 1936/2001 og (EF) nr. 601/2004 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1093/94 og (EF) nr. 1447/1999 (EUT L 286 af 29.10.2008, s. 1).«

6) Artikel 24 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. I overensstemmelse med artikel 6 i forordning (EF) nr. 1005/2008 skal føreren af et fiskerfartøj eller dennes repræsentant, der om bord har fisk som omhandlet i nærværende forordnings artikel 22, og som agter at anløbe en havn, meddele de kompetente myndigheder i medlemsstaten, hvor den havn, de ønsker at anløbe, er beliggende, senest tre arbejdsdage forud for det forventede ankomsttidspunkt.

En medlemsstat kan imidlertid fastsætte en anden frist, navnlig under hensyntagen til typen af forarbejdning af de fisk, der er fanget, eller afstanden mellem fiskepladserne og dens havne. I så fald underretter medlemsstaten straks Kommissionen eller det af denne udpegede organ og NEAFC's sekretariat herom.«

b) Stk. 2, første afsnit, affattes således:

»2. Den i stk. 1 omhandlede forudgående meddelelse kan annulleres af afsenderen ved til de kompetente myndigheder i den havn, som føreren havde til hensigt at benytte, at meddele dette senest 24 timer før den meddelte forventede ankomst i den pågældende havn.«

7) Artikel 25 ændres således:

a) Titlen affattes således:

»Tilladelse til landing eller omladning og til anden benyttelse af havnen.«

b) Stk. 1, indledningen, affattes således:

»1. Flagstaten for et fiskerfartøj, der ønsker at foretage landing eller omladning, eller, hvis fiskerfartøjet har deltaget i omladning uden for EU-farvande, donorfartøjernes flagstat(er), bekræfter ved at udfylde den i artikel 24 omhandlede forudgående meddelelse:«.

c) Stk. 2 affattes således:

»2. Landing eller omladning må først påbegyndes, når havnemedlemsstatens kompetente myndigheder har givet tilladelse hertil ved på behørig vis at udfylde den i artikel 24 omhandlede forudgående meddelelse. Tilladelse gives kun, hvis den i stk. 1 omhandlede bekræftelse fra flagstaten er modtaget.«

d) Følgende stykke indsættes:

»3a. Der gives ikke tilladelse til landing, omladning og anden benyttelse af havnen, hvis havnemedlemsstaten modtager tydelige beviser på, at fangsten om bord er taget i modstrid med de gældende krav for en kontraherende part vedrørende områder under dens nationale jurisdiktion.«

e) Stk. 4 affattes således:

»4. Havnemedlemsstatens kompetente myndigheder meddeler straks skibsføreren eller dennes repræsentant og fartøjets flagstat deres beslutning om, hvorvidt der gives tilladelse til landing, omladning eller anden benyttelse af havnen, ved at udfylde den i artikel 24 omhandlede forudgående meddelelse og underretter NEAFC's sekretariat herom.«

8) Artikel 26 ændres således:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Hver medlemsstat foretager på grundlag af risikoforvaltning, der tager hensyn til de generelle retningslinjer, der er beskrevet i bilag II, inspektion af mindst 5 % af den mængde fersk fisk og mindst 7,5 % af den mængde frossen fisk, der landes eller omlades i deres havne i løbet af hvert rapporteringsår.«

b) Følgende stykke indsættes:

»1a. Inspektionerne foretages på en retfærdig, åben og ikke-diskriminerende måde og må ikke udgøre chikane mod noget fartøj.«

c) Stk. 2 affattes således:

»2. Kontrollørerne undersøger alle relevante områder på fartøjet for at kontrollere, om de relevante bevarelses- og forvaltningsforanstaltninger er overholdt. Inspektionerne foretages i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i bilag III.«

d) Følgende stykke indsættes:

»2a. Hver medlemsstat bestræber sig i videst muligt omfang på at lette kommunikationen med skibsføreren eller fartøjets overordnede besætningsmedlemmer, herunder, hvis det er muligt og nødvendigt, ved at sikre, at kontrolløren er ledsaget af en tolk.«

e) Følgende stykke indsættes:

»3a. De nationale kontrollører må ikke indskrænke skibsførerens mulighed for at kommunikere med sin flagstats myndigheder.«

f) Stk. 4 affattes således:

»4. Havnedlemsstaten kan opfordre andre kontraherende parters kontrollører til at ledsage dens egne kontrollører og observere inspektionen.«

9) I artikel 29, stk. 2, tilføjes følgende punktum:

»Den medlemsstat, der har foretaget inspektionen, meddeler i givet fald også den kontraherende part, i hvis farvande overtrædelsen har fundet sted, og den stat, hvori skibsføreren er statsborger, resultaterne af denne inspektion.«

10) Bilaget bliver bilag I.

11) Et nyt bilag II tilføjes som angivet i bilag I til denne forordning.

12) Et nyt bilag III tilføjes som angivet i bilag II til denne forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 1, nr. 1) og 4)-12), anvendes dog fra den 1. juli 2015.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A.G. KOENDERS

Formand

BILAG I

Følgende bilag tilføjes til forordning (EU) nr. 1236/2010:

»BILAG II

GENERELLE RETNINGSLINJER FOR RISIKOFORVALTNING I FORBINDELSE MED INSPEKTION I HAVNEMEDLEMSSTATEN

Risikoforvaltning betyder systematisk identifikation af risici og gennemførelse af alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at begrænse disse risici. Dette omfatter aktiviteter, som f.eks. indsamling af data og oplysninger, analyse og vurdering af risici, forberedelse og iværksættelse af foranstaltninger og regelmæssig overvågning og evaluering af processen og dens resultater.

På grundlag af en risikovurdering fastlægger hver havnemedlemsstat en risikoforvaltningsstrategi for at lette overholdelsen af denne forordning. Denne strategi bør omfatte udvælgelse, beskrivelse og tildeling af egnede, omkostningseffektive kontrolinstrumenter og inspektionsressourcer, der er tilpasset typen og det skønnede niveau af hver risiko, og opfyldelsen af målbenchmarks.

Der fastlægges risikovurderings- og risikoforvaltningskriterier for kontrol-, inspektions- og verificeringsopgaverne for at gøre det muligt i god tid at foretage en risikoanalyse og en overordnet vurdering af de relevante kontrol- og inspektionsoplysninger.

De enkelte fiskerfartøjer, grupper af fiskerfartøjer, operatører og/eller fiskeriet efter forskellige fiskearter i de forskellige områder af konventionsområdet er underlagt kontrol og inspektion i overensstemmelse med det tildelte risikoniveau og under anvendelse af bl.a. følgende generelle antagelser om risikoniveauet i forbindelse med havnemedlemsstatens kontrol af landinger og omladninger i havnen:

- a) fangster, der er taget af en ikke-kontraherende parts fartøj
- b) frosne fangster
- c) store fangstmængder
- d) fangster, der tidligere er omladet til havs
- e) fangster, der er taget uden for farvande henhørende under en kontraherende parts jurisdiktion, dvs. i reguleringsområdet
- f) fangster, der er taget både i og uden for konventionsområdet
- g) fangster af værdifulde arter
- h) fangster af fiskeressourcer, for hvilke fiskerimulighederne er særlig begrænsede
- i) antal inspektioner, der tidligere er udført, og antallet af konstaterede overtrædelser for et fartøj og/eller en operatør.«

BILAG II

Følgende bilag tilføjes til forordning (EU) nr. 1236/2010:

»BILAG III

PROCEDURER FOR INSPEKTION I HAVNEMEDLEMSSTATEN

De nationale kontrollører skal:

- a) kontrollere, at fartøjets ombordværende ID-dokumentation og oplysningerne om fartøjsejeren er ægte, fuldstændige og korrekte, herunder gennem relevant kontakt med flagstaten eller internationale skibsregistre om nødvendigt
  - b) kontrollere, at fartøjets flag og mærkninger (f.eks. navn, havnekendingsnummer, Den Internationale Søfartsorganisations (IMO's) identifikationsnummer, internationalt radiokaldesignal og andre mærkninger, hoveddimensioner) er i overensstemmelse med oplysningerne i dokumentationen
  - c) kontrollere, at tilladelserne til fiskeri og fiskerirelaterede aktiviteter er ægte, fuldstændige og korrekte, og at de er i overensstemmelse med de oplysninger, der er meddelt i medfør af artikel 24
  - d) gennemgå al anden relevant dokumentation og relevante registre om bord, herunder dokumentation og registre i elektronisk form og fartøjsovervågningsystemdata (FOS-data) fra flagstaten eller relevante regionale fiskeriforvaltningsorganisationer. Relevant dokumentation kan omfatte logbøger, fangst-, omladnings- og handelsdokumenter, besætningslister, stuveplaner og -tegninger, beskrivelse af fiskelastrum samt dokumenter, der kræves i henhold til konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES)
  - e) undersøge alle relevante fiskeredskaber om bord, herunder redskaber, der eventuelt er stuvet af vejen, så de ikke er synlige, og anordninger i tilknytning hertil, og kontrollere, at de opfylder betingelserne i tilladelserne. Fiskeredskaberne skal også kontrolleres for at sikre, at karakteristika såsom maskestørrelse og trådtykkelse, anordninger og elementer, der er fastgjort på redskaber, netdimensioner og -konstruktion, tejner, skrabere og krogstørrelse og -antal er i overensstemmelse med gældende forskrifter, og at mærkningerne er i overensstemmelse med dem, der er godkendt for fartøjet
  - f) fastslå, om fisken om bord er fanget i overensstemmelse med de gældende tilladelser
  - g) overvåge hele losningen eller omladningen og foretage krydskontrol mellem de mængder pr. art, der er anført i den forudgående meddelelse om landing, og de mængder pr. art, der landes eller omlades
  - h) undersøge fiskene, herunder ved stikprøvekontrol, for at fastslå deres mængde og sammensætning. I forbindelse hermed kan kontrollørerne åbne kasser, der er pakket med fisk, og flytte fangsten eller kasser for at sikre sig, at lastens indhold af fisk er korrekt. En sådan undersøgelse kan omfatte inspektion af varetype og bestemmelse af nominel vægt
  - i) når landing eller omladning er afsluttet, efterprøve og notere de mængder fisk pr. art, der forbliver om bord
  - j) vurdere, om der er vægtige grunde til at antage, at et fartøj har udøvet IUU-fiskeri eller fiskerirelaterede aktiviteter til støtte af sådant fiskeri
  - k) forelægge skibsføreren rapporten med inspektionsresultatet, herunder mulige foranstaltninger der kunne træffes, med henblik på kontrollørens og førerens underskrift. Førerens underskrift på rapporten er alene en bekræftelse af modtagelse af en kopi af rapporten. Føreren skal have mulighed for at fremsætte bemærkninger til rapporten eller gøre indsigelse mod den og, alt efter tilfældet, have mulighed for at kontakte de relevante myndigheder i flagstaten, navnlig hvis føreren har meget svært ved at forstå rapportens indhold. Føreren skal have udleveret en kopi af rapporten, og
  - l) om nødvendigt og muligt sørge for, at relevant dokumentation bliver oversat.«
-

DIREKTIVER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV (EU) 2016/97

af 20. januar 2016

om forsikringsdistribution (omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der skal foretages en række ændringer af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2002/92/EF ⁽³⁾. Af klarhedshensyn bør direktivet omarbejdes.
- (2) Da denne omarbejdningens hovedformål og genstand er at harmonisere nationale bestemmelser vedrørende forsikrings- og genforsikringsdistribution, og da disse aktiviteter udøves i hele Unionen, bør dette nye direktiv baseres på artikel 53, stk. 1, og artikel 62 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Omarbejdningen bør ske i form af et direktiv, således at gennemførelsesbestemmelserne på de områder, det dækker, om nødvendigt kan tilpasses de særlige karakteristika ved hver medlemsstats marked og retssystem. Dette direktiv bør også tage sigte på at koordinere nationale bestemmelser om adgang til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistribution.
- (3) Dette direktiv tilstræber imidlertid en minimumsharmonisering og bør derfor ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører strengere bestemmelser for at beskytte kunderne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder dette direktiv.
- (4) Forsikrings- og genforsikringsformidlere spiller en central rolle i forbindelse med distributionen af forsikrings- og genforsikringsprodukter i Unionen.
- (5) Forskellige former for personer og institutioner, f.eks. agenter, mæglere og kombinerede udbydere af bank- og forsikringsydelse (»bancassurance«), forsikringsselskaber, rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, kan distribuere tilbud om forsikringsprodukter. Lige behandling af udbydere og forbrugerbeskyttelse forudsætter, at alle disse personer og institutioner er omfattet af dette direktiv.
- (6) Forbrugerne bør være omfattet af det samme beskyttelsesniveau på trods af forskellene mellem distributionskanaler. Med henblik på at garantere, at det samme beskyttelsesniveau finder anvendelse, og at forbrugeren kan være omfattet af sammenlignelige standarder, særlig hvad angår videregivelse af oplysninger, er det væsentligt, at der er lige vilkår mellem distributører.
- (7) Anvendelsen af direktiv 2002/92/EF har vist, at det er nødvendigt at udbyde en række bestemmelser for at lette forsikringsdistribution, og at det af hensyn til forbrugerbeskyttelsen er nødvendigt at udvide nævnte direktivs anvendelsesområde til at omfatte alle former for salg af forsikringsprodukter. Forsikringsselskaber, som sælger forsikringsprodukter direkte, bør medtages under nærværende direktivs anvendelsesområde på samme grundlag som forsikringsagenter og -mæglere.

⁽¹⁾ EUT C 44 af 15.2.2013, s. 95.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 24.11.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 14.12.2015.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF af 9. december 2002 om forsikringsformidling (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3).

- (8) For at sikre det samme beskyttelsesniveau, uanset hvordan kunderne køber et forsikringsprodukt, enten direkte fra et forsikringselskab eller indirekte fra en formidler, skal dette direktiv ikke alene finde anvendelse på forsikringselskaber eller -formidlere, men også på andre markedsdeltagere, der sælger forsikringsprodukter som en accessorisk aktivitet, såsom rejsebureauer og biludlejningsfirmaer, medmindre de opfylder betingelserne for fritagelse.
- (9) Der er stadig betydelige forskelle mellem medlemsstaternes bestemmelser, hvilket skaber hindringer for mulighederne for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på det indre marked. Det er nødvendigt at styrke det indre marked yderligere og fremme et reelt indre marked for livs- og skadesforsikringsprodukter og -tjenesteydelser.
- (10) Den seneste tids uro på de finansielle markeder har tydeligt vist vigtigheden af at sikre effektiv forbrugerbeskyttelse i alle finansielle sektorer. Kundernes tillid bør derfor styrkes, og reglerne vedrørende distribution af forsikringsprodukter bør gøres mere ensartede for at sikre tilstrækkelig kundebeskyttelse i hele Unionen. Forbrugerbeskyttelsesniveauet bør øges i forbindelse med direktiv 2002/92/EF med henblik på at mindske behovet for forskellige nationale foranstaltninger. Det er vigtigt at tage hensyn til forsikringsaftalers specifikke karakter sammenlignet med investeringsprodukter, der reguleres efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU⁽¹⁾. Distribution af forsikringsaftaler, herunder forsikringsbaserede investeringsprodukter, bør derfor reguleres i henhold til nærværende direktiv og ensrettes med direktiv 2014/65/EU. Minimumsstandarderne bør hæves hvad angår bestemmelserne vedrørende distribution, og der bør skabes lige vilkår for alle forsikringsbaserede investeringsprodukter.
- (11) Dette direktiv bør finde anvendelse på enhver person, hvis virksomhed består i at levere forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelser til tredjemand.
- (12) Dette direktiv bør finde anvendelse på personer, hvis virksomhed består i at levere oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler ud fra kriterier, som kunden har valgt, uanset om det sker via et websted eller med andre medier, eller at foretage en rangordning af forsikringsprodukter eller rabat på en forsikringsaftales pris, når kunden ved afslutningen af denne proces kan indgå en forsikringsaftale direkte eller indirekte. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på websteder, der administreres af offentlige myndigheder eller forbrugerorganisationer, og som ikke har til formål at indgå aftaler, men udelukkende sammenligner forsikringsprodukter, der findes på markedet.
- (13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på indledende virksomhed, som blot består i levering af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller -selskaber eller af oplysninger om forsikringsprodukter eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikringselskab til potentielle forsikringstagere.
- (14) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer inden for andre erhverv, f.eks. skatteeksperter, revisorer eller advokater, som lejlighedsvis rådgiver om forsikringsdækning i forbindelse med udøvelsen af denne anden erhvervsvirksomhed, eller personer, der blot leverer generelle oplysninger om forsikringsprodukter, når formålet ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en forsikrings- eller genforsikringsaftale. Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på erhvervsmæssig administration af skadesanmeldelser på vegne af et forsikrings- eller genforsikringselskab eller skadesafregning eller taksation.
- (15) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på personer, der udøver forsikringsdistribution som accessorisk virksomhed, hvis præmiebeløbet ikke overstiger et bestemt beløb, og de dækkede risici er begrænsede. Sådan en forsikring kan udgøre et supplement til en vare eller en tjenesteydelse, herunder i forhold til risikoen for, at en tjenesteydelse, der forventes at blive brugt på et vist tidspunkt, ikke bliver brugt, f.eks. en togrejse, en tilmelding til et træningscenter eller et årskort til teatret, og andre risici forbundet med rejser såsom afbestilling af rejser eller bortkomst af bagage. For imidlertid at sikre, at der altid er et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau forbundet med forsikringsdistributionsvirksomhed, bør et forsikringselskab eller en forsikringsformidler, der udøver distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra kravene i dette direktiv, sikre opfyldelse af visse grundlæggende krav, f.eks. oplysning om sin identitet og om klagemuligheder, og at kundens krav og behov tilgodeses.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

- (16) Dette direktiv bør sikre, at den samme grad af forbrugerbeskyttelse finder anvendelse, og at alle forbrugere kan drage fordel af sammenlignelige standarder. Dette direktiv bør fremme lige vilkår og konkurrence på lige fod mellem formidlere, uanset om de er tilknyttet et forsikringselskab eller ej. Det er en fordel for forbrugerne, hvis forsikringsprodukterne distribueres gennem forskellige kanaler og gennem formidlere med forskellige former for samarbejde med forsikringselskaber, forudsat at det kræves, at de anvender tilsvarende regler om forbrugerbeskyttelse. Medlemsstaterne bør tage højde for sådanne hensyn i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.
- (17) Dette direktiv bør tage højde for forskellene på formerne for distributionskanaler. Det bør for eksempel tage højde for kendetegnene for forsikringsformidlere, der har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringselskaber (bundne forsikringsformidlere), der eksisterer på visse medlemsstaters markeder, og bør skabe passende og forholdsmæssigt afpassede vilkår for de forskellige former for distribution. Navnlige bør medlemsstaterne kunne fastsætte, at den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for den virksomhed, som en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler udøver, skal sikre, at en sådan formidler opfylder betingelserne for registrering, og skal registrere den pågældende formidler.
- (18) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er fysiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres bopæl. Med hensyn til de personer, der dagligt pendler mellem den medlemsstat, hvor de har privat bopæl, og den medlemsstat, hvorfra de udøver deres distributionsvirksomhed, det vil sige deres erhvervmæssige bopæl, bør registreringsmedlemsstaten være den, hvor de har deres erhvervmæssige bopæl. Disse forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som er juridiske personer, bør registreres hos den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis de i henhold til national ret ikke har et vedtægtsmæssigt hjemsted, deres hovedkontor. Medlemsstaterne bør kunne give andre organer mulighed for at samarbejde med de kompetente myndigheder om registrering og regulering af forsikringsformidlere. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør registreres, forudsat at de opfylder strenge faglige krav til deres kompetence, gode omdømme, erhvervsansvarsforsikring og finansielle kapacitet. Formidlere, som allerede er registreret i medlemsstater, bør ikke skulle registreres igen i henhold til dette direktiv.
- (19) Forsikringsformidlers manglende mulighed for at udøve deres virksomhed frit i hele Unionen hæmmer det velfungerende indre marked for forsikring. Dette direktiv er et vigtigt skridt imod et øget forbrugerbeskyttelsesniveau og markedsintegration.
- (20) Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere bør kunne benytte bestemmelserne i TEUF om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser. Registrering i deres hjemland bør derfor give forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere ret til at udøve deres virksomhed i andre medlemsstater i henhold til principperne om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at procedurer for behørig underretning mellem de kompetente myndigheder er blevet fulgt.
- (21) Med henblik på at sikre en høj kvalitet af tjenesteydelser og effektiv forbrugerbeskyttelse bør hjem- og værtslande samarbejde tæt om at håndhæve forpligtelserne i medfør af dette direktiv. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere driver virksomhed i forskellige medlemsstater i overensstemmelse med retten til fri udveksling af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i hjemlandet være ansvarlig for at sikre opfyldelsen af forpligtelserne i dette direktiv med hensyn til den samlede virksomhed på det indre marked. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dets område, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer eller om god forretningsskik. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.
- (22) I tilfælde af oprettelse af en filial eller af en permanent tilstedeværelse i en anden medlemsstat, er det hensigtsmæssigt at fordele ansvaret for håndhævelsen mellem hjem- og værtslandene. Mens ansvaret for opfyldelse af forpligtelser, der berører virksomheden som helhed — som f.eks. reglerne om faglige kvalifikationskrav — fortsat bør ligge hos

hjemlandets kompetente myndighed under samme ordning som i tilfælde af levering af tjenesteydelser, bør den kompetente myndighed i værtslandet påtage sig ansvaret for håndhævelsen af regler om oplysningskrav og god forretningsskik hvad angår tjenesteydelser, der leveres på dens område. Hvis den kompetente myndighed i et værtsland imidlertid bliver opmærksom på brud på forpligtelserne på dens område, for hvilke dette direktiv ikke pålægger værtslandet ansvaret, bør den underrette den kompetente myndighed i hjemlandet, der efterfølgende bør være forpligtet til at træffe passende foranstaltninger. Dette er navnlig tilfældet, for så vidt angår overtrædelse af reglerne om krav til godt omdømme, faglig viden og kompetencer. Endvidere bør den kompetente myndighed i værtslandet have beføjelse til at gribe ind, hvis hjemlandet undlader at træffe passende foranstaltninger, eller hvis de trufne foranstaltninger er utilstrækkelige.

- (23) Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør have alle nødvendige midler til rådighed til at sikre, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Unionen, hvad enten det sker i henhold til reglerne om etableringsfrihed eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. For at sikre et effektivt tilsyn bør alle de kompetente myndigheders tiltag være proportionale med arten, omfanget og kompleksiteten af de risici, der er forbundet med en bestemt distributørs virksomhed, uanset hvilken betydning den pågældende distributør har for den overordnede finansielle stabilitet på markedet.
- (24) Medlemsstaterne bør oprette et fælles informationssted, der giver adgang til deres registre for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere. Dette fælles informationssted bør også have et hyperlink til hver enkelt relevant kompetent myndighed i hver medlemsstat. For at forbedre gennemsigtigheden og lette grænseoverskridende handel bør Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010⁽¹⁾, oprette, offentliggøre og løbende ajourføre en fælles elektronisk database med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udnytte deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser. Medlemsstaterne bør straks give EIOPA relevante oplysninger for at sætte myndigheden i stand til at gøre dette. Databasen bør have hyperlinks til relevante kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Kompetente myndigheder i medlemsstaterne bør have hyperlinks til databasen på deres websted.
- (25) En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, bør behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer tilstedeværelsen i en anden retlig form. Dette kan være tilfældet afhængig af de yderligere omstændigheder, selv hvis tilstedeværelsen ikke formelt har form af en filial, men udelukkende består af et kontor, der administreres af formidlerens eget personale eller af en person, der er uafhængig, men har permanent beføjelse til at handle på vegne af formidleren, på samme måde som et selskab ville handle.
- (26) Hjem- og værtslandenes relative rettigheder og forpligtelser i forhold til at føre tilsyn med forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som de har registreret, eller som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed på deres område i forbindelse med udnyttelse af deres ret til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, bør fastlægges entydigt.
- (27) Med henblik på at håndtere situationer, hvor en forsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler er etableret i en medlemsstat med det ene formål at undgå overholdelse af reglerne i en anden medlemsstat, hvor den pågældende i fuldt eller primært omfang udøver sin virksomhed, kan værtslandets mulighed for at træffe beskyttelsesforanstaltninger være en passende løsning, hvis virksomheden alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeders fungerer efter hensigten, og bør ikke hindres af dette direktiv. Disse foranstaltninger bør dog ikke udgøre en hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden eller en barriere for adgangen til grænseoverskridende virksomhed.
- (28) Det er vigtigt at sikre en høj grad af professionalisme og kompetencer blandt forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikrings-selskaber, som er involveret i arbejdet forud for, under og efter salg af forsikrings- og genforsikringspolicer. Derfor skal formidlere og accessoriske

---

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

forsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringssselskaber have faglig viden, som svarer til virksomhedens kompleksitet. Det bør være et krav, at accessoriske forsikringsformidlere kender betingelserne og vilkårene for de policer, de distribuerer, og i givet fald reglerne for håndtering af skadesanmeldelser og klager.

- (29) Løbende uddannelse og efteruddannelse bør sikres. Denne uddannelse og efteruddannelse kan omfatte forskellige former for forenklede læringsmuligheder, herunder kurser, e-læring og mentorordninger. Form, indhold og krævede certifikater eller anden passende dokumentation, f.eks. anførelse i et register eller vellykket aflæggelse af eksamen, bør reguleres af medlemsstaterne.
- (30) Integritetskravene bidrager til en velfungerende og pålidelig forsikringssektor og til målet om tilstrækkelig beskyttelse af forsikringstagere. Disse krav omfatter at være i besiddelse af en ren straffeattest eller andet nationalt tilsvarende dokument i forbindelse med visse overtrædelser såsom overtrædelser af lovgivningen om finansielle tjenesteydelser, vedrørende uærlighed, svig eller økonomisk kriminalitet og andre overtrædelser af selskabsretten, konkursretten eller insolvensretten.
- (31) Det er ligeledes vigtigt, at de relevante personer i ledelsesstrukturen hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som er beskæftiget med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, samt de relevante ansatte hos en forsikrings- eller genforsikringsdistributør, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, har et passende niveau af viden og kompetence i forhold til distributionsvirksomheden. Hensigtsmæssigheden af viden- og kompetenceniveauet bør sikres gennem anvendelse af krav til specifik viden og faglige kvalifikationer hos disse personer.
- (32) Medlemsstaterne bør dog ikke behøve at betragte de ledere eller ansatte, der ikke direkte er beskæftiget med distributionen af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, som relevante personer. Hvad angår forsikrings- og genforsikringsformidlere og -selskaber bør alle ansatte, der er direkte beskæftiget med distributionsvirksomhed, forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau, med visse undtagelser som f.eks. for dem, der udelukkende beskæftiger sig med administrative opgaver. Med hensyn til accessoriske forsikringsformidlere bør i det mindste de personer, der er ansvarlige for distributionen af accessoriske forsikringer, regnes blandt de relevante ansatte, der forventes at være i besiddelse af et hensigtsmæssigt viden- og kompetenceniveau. Hvis forsikrings- og genforsikringsdistributøren er en juridisk person, bør de personer i ledelsesstrukturen, der gennemfører politikker og procedurer med relation til virksomhed med distribution af forsikrings- eller genforsikringsprodukter, også opfylde passende krav om viden og kompetence. Med henblik herpå bør den person, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomheden hos forsikrings- og genforsikringsformidleren og den accessoriske forsikringsformidler, altid opfylde kravene om viden og kompetence.
- (33) Medlemsstaterne bør sikre, at forsikringsformidlere og forsikringssselskaber, der rådgiver om eller sælger forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailkunder, har et passende viden- og kompetenceniveau i forhold til de tilbudte produkter. En sådan viden og kompetence er navnlig vigtigt i lyset af den øgede kompleksitet og fortsatte innovation i udformningen af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Køb af forsikringsbaserede investeringsprodukter er forbundet med risiko, og investorerne bør kunne stole på de oplysninger og kvaliteten af de vurderinger, der forelægges. Endvidere bør de ansatte have tilstrækkelig tid og tilstrækkelige ressourcer til at kunne give detailkunderne alle relevante oplysninger om de produkter, de tilbyder.
- (34) En samordning af medlemsstaternes bestemmelser om faglige kvalifikationskrav til og registrering af personer, der indleder og udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, kan både bidrage til virkeliggørelsen af det indre marked for finansielle tjenesteydelser og til forbedringen af forbrugerbeskyttelsen på dette felt.
- (35) For at fremme grænseoverskridende handel bør der indføres principper for gensidig anerkendelse af formidlers viden og færdigheder.
- (36) På trods af de eksisterende systemer med et fælles pas for forsikringssselskaber og formidlere er forsikringsmarkedet i Unionen fortsat meget opsplittet. For at fremme grænseoverskridende forretninger og forbedre gennemsigtigheden for kunderne bør medlemsstaterne sikre offentliggørelse af de bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på deres område, og et fælles elektronisk register bør gøres offentligt tilgængeligt sammen med oplysninger om alle medlemsstaternes bestemmelser om samfundsmæssige interesser, som finder anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistribution.
- (37) Samarbejde og informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder er afgørende for at beskytte kunderne og sikre et sundt forsikrings- og genforsikringsformidlererhverv på det indre marked. Navnlig bør informationsudveksling fremmes, både i registreringsprocessen og løbende med henvisning til oplysninger vedrørende godt

omdømme og faglige kompetencer og viden hos personer, der er ansvarlige for at udøve en forsikrings- eller genforsikringsdistributørs virksomhed.

- (38) Der er behov for hensigtsmæssige og effektive udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i medlemsstaterne med henblik på bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og deres kunder, i givet fald ved brug af eksisterende procedurer. Disse procedurer bør være tilgængelige med henblik på at bilægge tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Sådanne udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer bør sigte mod at nå frem til en hurtigere og mindre omkostningsbelastende bilæggelse af tvister mellem forsikringsdistributører og kunder.
- (39) Det stigende antal forskellige aktiviteter, som mange forsikringsformidlere og -selskaber udøver samtidig, har øget risikoen for interessekonflikter mellem disse forskellige aktiviteter og deres kunders interesser. Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer, at sådanne interessekonflikter ikke skader kundens interesser.
- (40) Kunderne bør på forhånd gives entydige oplysninger om den status, som de personer, der sælger forsikringsprodukterne, har, og om formen for den aflønning, som de modtager. Disse oplysninger bør gives til kunderne forud for indgåelse af aftale. De har til formål at orientere om forholdet mellem forsikringssselskabet og formidleren, hvis det er relevant, samt om formen for formidlernes aflønning.
- (41) For at give kunderne oplysninger om de leverede forsikringsdistributionsydelser, uanset om kunderne køber dem gennem en formidler eller direkte fra et forsikringssselskab, og for at undgå konkurrenceforvridning ved at tilskynde forsikringssselskaber til at sælge direkte til kunderne frem for via formidlere for at undgå oplysningskravene, bør forsikringssselskaber også være forpligtet til at oplyse kunderne om karakteren af den aflønning, deres ansatte modtager for salg af forsikringsprodukter.
- (42) Forsikringsformidlere og forsikringssselskaber er underlagt ensartede krav, når de distribuerer forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014⁽¹⁾. Ud over de krævede oplysninger, der skal afgives i form af dokumentet med centrale oplysninger, bør distributører af forsikringsbaserede investeringsprodukter give yderligere oplysninger om eventuelle distributionsomkostninger, der ikke allerede er medtaget i de omkostninger, som er anført i dokumentet med centrale oplysninger, for at sætte kunden i stand til at forstå den akkumulerede indvirkning, som disse samlede omkostninger har på investeringsafkastet. Dette direktiv bør derfor fastsætte regler for levering af oplysninger om omkostninger for den distributionsydelse, der er knyttet til de pågældende forsikringsbaserede investeringsprodukter.
- (43) Dette direktiv tager sigte på at forbedre forbrugerbeskyttelsen, og derfor finder nogle af bestemmelserne kun anvendelse på »virksomhed til forbruger-forhold«, navnlig dem, der regulerer god forretningsskik hos forsikringsformidlere eller andre, som sælger forsikringsprodukter.
- (44) For at undgå tilfælde af fejlsalg bør salg af forsikringsprodukter altid ledsages af en test af krav og behov på basis af oplysninger fra kunden. Ethvert forsikringsprodukt, der tilbydes kunden, bør altid være i overensstemmelse med kundens krav og behov og præsenteres på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.
- (45) Hvis der ydes rådgivning forud for salget af et forsikringsprodukt, bør der ud over forpligtelsen til at angive kundernes krav og behov ydes en individuel anbefaling til kunden, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.
- (46) Medlemsstaterne bør kræve, at forsikringsdistributørers aflønningspolitikker ikke forhindrer deres ansatte eller repræsentanter i at handle i kundernes bedste interesse eller forhindrer dem i at give hensigtsmæssige anbefalinger eller præsentere oplysningerne på en måde, som er reel, klar og ikke-vildledende. Aflønning baseret på salgsmål bør ikke give en tilskyndelse til at anbefale et bestemt produkt til kunden.
- (47) Det er afgørende for kunderne at vide, om den formidler, de har med at gøre, yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse. Med henblik på at vurdere, om antallet af aftaler og udbydere, der vurderes af formidleren, er tilstrækkeligt stort til at sikre en objektiv og individuel analyse, bør der tages passende hensyn til bl.a. kundens behov, antallet af udbydere på markedet, disse udbyderes markedsandel, antallet af relevante forsikringsprodukter,

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).

der er tilgængelige fra hver enkelt udbyder, og disse produkters karakteristika. Direktivet bør ikke hindre medlemsstaterne i at pålægge krav om, at en forsikringsformidler, der ønsker at yde rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse af en forsikringsaftale, yder en sådan rådgivning om alle de forsikringsaftaler, som den pågældende forsikringsformidler distribuerer.

- (48) Forud for aftalens indgåelse bør kunden, uanset om der ydes rådgivning, gives de relevante oplysninger om forsikringsproduktet, således at kunden kan træffe en informeret beslutning. Et dokument med oplysninger om et forsikringsprodukt bør indeholde standardiserede oplysninger om skadesforsikringsprodukter. Det bør udarbejdes af det relevante forsikringsselskab eller, i de berørte medlemsstater, af den forsikringsformidler, der udarbejder forsikringsproduktet. Forsikringsformidleren bør forklare kunden de vigtigste karakteristika ved de forsikringsprodukter, som denne sælger, og dens personale bør derfor have passende tid og ressourcer hertil.
- (49) I tilfælde af gruppeforsikring bør »kunden« forstås som den repræsentant for en gruppe medlemmer, der indgår en forsikringsaftale på vegne af gruppen af medlemmer, hvis det enkelte medlem ikke kan træffe en individuel beslutning om at tilslutte sig, såsom en obligatorisk arbejdsmarkedspensionsordning. Gruppens repræsentant bør straks efter medlemmets indmelding i gruppeforsikringen om nødvendigt stille dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet og distributørens afgivelse af virksomhedsoplysninger til rådighed.
- (50) Der bør indføres ensartede bestemmelser med henblik på at give kunden valget af det medium, der anvendes til at give oplysninger, idet der bør kunne anvendes elektroniske meddelelser, hvis det er passende under hensyntagen til transaktionens omstændigheder. Kunden bør dog have mulighed for at modtage oplysningerne på papir. Af hensyn til kundens adgang til oplysninger bør alle oplysninger, som formidles forud for indgåelse af aftale, stilles gratis til rådighed.
- (51) Der er mindre behov for at kræve, at disse oplysninger gives, hvis kunden ønsker genforsikring eller forsikring af kommercielle og industrielle risici eller, udelukkende med henblik på distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis kunden er en professionel kunde som defineret i direktiv 2014/65/EU.
- (52) Dette direktiv bør præcisere minimumsforpligtelserne for forsikringsdistributører til at give kunderne oplysninger. En medlemsstat bør kunne opretholde eller vedtage strengere bestemmelser vedrørende forelæggelse af oplysninger, der uanset bestemmelserne i formidlernes og selskabernes hjemland kan pålægges forsikringsdistributører, som udøver deres forsikringsdistributionsvirksomhed på den pågældende medlemsstats område, såfremt disse strengere bestemmelser er i overensstemmelse med EU-retten, herunder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF⁽¹⁾. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender retsfor skrifter for forsikringsdistributører og salg af forsikringsprodukter i tillæg til dem, der er omhandlet i nærværende direktiv, bør sikre, at den administrative byrde i forbindelse med disse retsfor skrifter står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen og forbliver begrænset.
- (53) Krydssalg er en almindelig strategi, der anvendes af forsikringsdistributører i hele Unionen. Krydssalg kan indebære fordele for kunderne, men tager i nogle tilfælde ikke i tilstrækkelig grad højde for kundernes interesser. Dette direktiv bør ikke forhindre distribution af policer for flere forsikringsrisici.
- (54) Bestemmelserne i dette direktiv vedrørende krydssalg bør ikke berøre anvendelsen af EU-retsakter, der fastsætter regler for krydssalg i forbindelse med visse kategorier af varer eller tjenesteydelser.
- (55) Med henblik på at sikre, at forsikringsprodukter opfylder behovene for målgruppen, bør forsikringsvirksomheder og, i de medlemsstater, hvor forsikringsformidlere udarbejder forsikringsprodukter med henblik på salg til kunder, forsikringsformidlere opretholde, anvende og revidere en procedure for godkendelse af hvert enkelt forsikringsprodukt. Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som vedkommende ikke udarbejder, bør den pågældende distributør under alle omstændigheder være i stand til at forstå karakteristikaene ved disse produkter og deres identificerede målgruppe. Dette direktiv bør ikke begrænse udvalget og fleksibiliteten af de strategier, som virksomheder anvender til at udvikle nye produkter.
- (56) Forsikringsbaserede investeringsprodukter stilles ofte til rådighed for kunder som et eventuelt alternativ eller en eventuel erstatning for investeringsprodukter, som er omfattet af direktiv 2014/65/EU. For at yde ensartet investorbeskyttelse og undgå risikoen for regelarbitrage er det vigtigt, at forsikringsbaserede investeringsprodukter ud over de standardbestemmelser om god forretningsskik, der er defineret for alle forsikringsprodukter, er omfattet

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (»Direktivet om elektronisk handel«) (EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1).

af specifikke standarder, der har til formål at håndtere det investeringselement, der er indbygget i disse produkter. Sådanne specifikke standarder bør omfatte formidling af passende oplysninger, krav om egnet rådgivning og begrænsning af aflønning.

- (57) Med henblik på at sikre, at eventuelle honorarer, provisioner eller naturalieydelse i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt, der betales til eller af enhver part, undtagen kunden eller en person på vegne af kunden, ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, bør forsikringsdistributøren indføre passende og forholdsmæssige ordninger for at undgå sådanne skadelige indvirkninger. Med henblik herpå bør forsikringsdistributøren udarbejde, vedtage og regelmæssigt revidere politikker og procedurer vedrørende interessekonflikter med henblik på at undgå enhver skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden og sikre, at kunden oplyses behørigt om honorarer, provisioner eller naturalieydelse.
- (58) For at sikre, at forsikringselskaber og personer, som udøver forsikringsdistribution, overholder bestemmelserne i dette direktiv, og for at sikre, at de behandles ens i hele Unionen, bør det pålægges medlemsstaterne at indføre administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning. I Kommissionens meddelelse af 8. december 2010 om udvidelse af sanktionsordningerne i sektoren for finansielle serviceydelser foretages der en gennemgang af de eksisterende beføjelser og anvendelsen heraf i praksis med det formål at forbedre konvergensen i sanktionerne og de andre foranstaltninger. Derfor bør de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som medlemsstaterne har fastlagt, opfylde en række væsentlige krav vedrørende adressaterne, de kriterier, der skal tages hensyn til ved anvendelsen af en sanktion eller anden foranstaltning og offentliggørelsen af sanktioner og foranstaltninger.
- (59) Skønt medlemsstaterne ikke er forhindrede i at fastsætte bestemmelser om administrative og strafferetlige sanktioner for de samme overtrædelser, bør der ikke stilles krav om, at de fastsætter bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv, som er omfattet af national strafferet. I overensstemmelse med national ret er medlemsstaterne ikke forpligtet til at pålægge både administrative og strafferetlige sanktioner for den samme overtrædelse, men de bør have mulighed for at gøre det, hvis deres nationale ret tillader det. Opretholdelse af strafferetlige sanktioner i stedet for administrative sanktioner for overtrædelser af dette direktiv bør dog ikke begrænse eller på anden måde påvirke de kompetente myndigheders mulighed for rettidigt at samarbejde med, få adgang til og udveksle oplysninger med de kompetente myndigheder i andre medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, heller ikke efter at de pågældende overtrædelser måtte være henvist til de kompetente retslige myndigheder med henblik på strafferetlig forfølgning.
- (60) Navnlig bør de kompetente myndigheder have beføjelse til at pålægge bøder, der er tilstrækkeligt store til at opveje de reelle eller potentielle fortjenester, og være afskrækkende selv for større institutter og deres ledere.
- (61) Med henblik på at yde ensartet investorbekskyttelse og undgå risikoen for regelarbitrage er det vigtigt, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger fastsat af medlemsstaterne i tilfælde af overtrædelser i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter er i overensstemmelse med sanktionerne og foranstaltningerne i forordning (EU) nr. 1286/2014.
- (62) For at sikre konsekvent anvendelse af sanktionerne i hele Unionen, bør medlemsstaterne sikre, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder.
- (63) For at sikre, at de kompetente myndigheders afgørelser om overtrædelser har en afskrækkende virkning på offentligheden som helhed, og for at oplyse markedsdeltagere om adfærd, som betragtes som skadelig for kunderne, bør disse afgørelser offentliggøres, forudsat at tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, og der ikke er blevet indgivet nogen klage, medmindre sådan offentliggørelse udgør en trussel mod finansielle markeders stabilitet eller en igangværende undersøgelse. Hvis national ret fastsætter, at sanktionen eller den anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse, skal offentliggøres, bør sådanne oplysninger såvel som prøvelsens udfald også offentliggøres uden unødigt forsinkelse. Under alle omstændigheder bør den kompetente myndighed have mulighed for at beslutte ikke at offentliggøre en sanktion eller anden foranstaltning eller at offentliggøre den anonymt, såfremt offentliggørelse af sanktionen eller den anden foranstaltning ville forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.
- (64) For at kunne afdække potentielle overtrædelser bør de kompetente myndigheder have de nødvendige undersøgelsesbeføjelser og bør fastlægge effektive mekanismer, der giver mulighed for at indberette potentielle eller faktiske overtrædelser.
- (65) Dette direktiv bør henvise til både administrative sanktioner og andre foranstaltninger, uanset om de i henhold til national ret betragtes som sanktioner eller som andre foranstaltninger.
- (66) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelser i medlemsstaternes lovgivning vedrørende strafferetlige sanktioner.

- (67) For at opfylde dette direktivs målsætninger bør Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i TEUF tillægges beføjelse til at vedtage retsakter vedrørende produkttilsyn og styringskrav for alle produkter og, i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, håndtering af interessekonflikter, betingelser for betaling eller modtagelse af tilskyndelser og egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (68) Tekniske standarder for finansielle tjenesteydelser bør sikre konsekvent harmonisering og passende beskyttelse af forbrugere i hele Unionen. EIOPA råder over ekspertviden, og derfor bør den udelukkende få til opgave at udarbejde udkast til regulerings- og gennemførelsesmæssige tekniske standarder, som ikke nødvendiggør politikbeslutninger, og som skal forelægges for Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen.
- (69) I overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør Kommissionen, med forbehold af dens yderligere revision, tage hensyn til indsigelsesfristen samt procedurer i Europa-Parlamentet og Rådet for så vidt angår datoen for fremsendelse af den delegerede retsakt. Endvidere bør i overensstemmelse med den fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter, med forbehold af dens yderligere revision, og i nødvendigt omfang forordning (EU) nr. 1094/2010, reel gennemsigtighed og passende kontakt med Europa-Parlamentet og Rådet forud for vedtagelsen af den delegerede retsakt sikres.
- (70) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001⁽²⁾ bør finde anvendelse på behandlingen af personoplysninger i EIOPA i forbindelse med nærværende direktiv, under tilsyn af Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse.
- (71) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder som anført i traktaterne.
- (72) Dette direktiv bør ikke være for byrdefuldt for små og mellemstore forsikrings- og genforsikringsdistributører. Et redskab til at nå dette mål er korrekt anvendelse af proportionalitetsprincippet. Dette princip bør både anvendes på kravene, der stilles til forsikrings- og genforsikringsdistributører, og på udøvelsen af tilsynsbeføjelser.
- (73) Dette direktiv bør tages op til revision fem år efter datoen for dets ikrafttrædelse for at tage hensyn til markedsudviklingen samt udviklingen inden for andre områder af EU-retten eller medlemsstaternes erfaringer med gennemførelse af EU-retten, navnlig med hensyn til produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF⁽³⁾.
- (74) Direktiv 2002/92/EF bør ophæves 24 måneder efter dette direktivs ikrafttræden. Dog bør kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgå med virkning fra datoen for dette direktivs ikrafttræden.
- (75) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national ret bør kun omfatte de bestemmelser, hvori der er foretaget indholdsmæssige ændringer i forhold til direktiv 2002/92/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de bestemmelser, hvori der ikke er foretaget ændringer, følger af nævnte direktiv.
- (76) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiv 2002/92/EF.
- (77) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og afgav en udtalelse den 23. november 2012⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF af 3. juni 2003 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers aktiviteter og tilsynet hermed (EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10).

⁽⁴⁾ EUT C 100 af 6.4.2013, s. 12.

- (78) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dets omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (79) I den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter har medlemsstaterne forpligtet sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. I forbindelse med dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelse af sådanne dokumenter er berettiget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution i Unionen.
2. Dette direktiv finder anvendelse på enhver fysisk eller juridisk person, som er etableret eller ønsker at etablere sig i en medlemsstat for at indlede og udøve distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter.
3. Dette direktiv finder ikke anvendelse på accessoriske forsikringsformidlere, som udøver forsikringsdistributionsvirksomhed, når alle følgende betingelser er opfyldt:
  - a) forsikringen udgør et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som leveres af en given leverandør, såfremt forsikringen dækker:
    - i) risikoen for driftsfejl ved, tab af eller beskadigelse af varen eller manglende brug af den tjenesteydelse, der leveres af den pågældende leverandør, eller
    - ii) tab eller beskadigelse af bagage og andre risici i tilknytning til en rejse bestilt hos den pågældende leverandør
  - b) præmiebeløbet for forsikringsproduktet overstiger ikke 600 EUR beregnet pro rata på årsbasis
  - c) uanset litra b), når forsikringen udgør et supplement til en tjenesteydelse som omhandlet i litra a), og varigheden af denne tjenesteydelse er tre måneder eller derunder, overstiger præmiebeløbet pr. person ikke 200 EUR.
4. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsselskabet eller forsikringsformidleren ved udøvelse af distributionsvirksomhed gennem en accessorisk forsikringsformidler, som er undtaget fra anvendelsen af dette direktiv i medfør af stk. 3, sikrer, at:
  - a) der stilles oplysninger til rådighed for kunden, forud for indgåelsen af aftalen, om formidlerens navn og adresse og om procedurerne omhandlet i artikel 14, efter hvilke kunder og andre berørte parter kan indgive klager
  - b) der findes passende og forholdsmæssige ordninger med henblik på overholdelse af artikel 17 og 24 og på at tage højde for kundens krav og behov inden forslaget til aftale
  - c) dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, som er omhandlet i artikel 20, stk. 5, forelægges kunden forud for indgåelsen af aftalen.
5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder overvåger markederne, herunder markedet for accessoriske forsikringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. EIOPA kan lette og koordinere denne overvågning.
6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed i forbindelse med risici og forpligtelser uden for Unionen.

Dette direktiv berører ikke en medlemsstats ret om forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves af forsikrings- og genforsikringsselskaber eller -formidlere, som er etableret i et tredjeland, og som leverer ydelser på denne medlemsstats område ifølge princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, forudsat at der sikres ligebehandling af alle personer, som udøver eller har tilladelse til at udøve forsikrings- og genforsikringsdistributionsvirksomhed på dette marked.

Dette direktiv vedrører ikke forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, der udøves i tredjelande.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om eventuelle generelle vanskeligheder, som deres forsikrings- eller genforsikringsdistributører møder i forbindelse med etablering eller udøvelse af forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed i tredjelande.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forsikringsdistribution«: virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse, herunder levering af oplysninger om en eller flere forsikringsaftaler i overensstemmelse med kundernes valgte kriterier via et websted eller andre medier og udarbejdelse af en prioriteret liste over forsikringsprodukter, der omfatter pris- og produktsammenligninger, eller rabat på prisen for en forsikringsaftale, hvis kunden er i stand til direkte eller indirekte at indgå en forsikringsaftale ved at bruge et websted eller andre medier
- 2) »genforsikringsdistribution«: virksomhed, herunder når sådan virksomhed udøves af genforsikringsselskaber uden genforsikringsformidlers medvirken, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af genforsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke ved administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler, navnlig i tilfælde af en skadesanmeldelse
- 3) »forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller deres ansatte, og som ikke er en accessorisk forsikringsformidler, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
- 4) »accessorisk forsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et kreditinstitut eller et investerings-selskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾, der mod aflønning indleder eller udøver forsikringsdistributionsvirksomhed som en accessorisk aktivitet, forudsat at alle følgende betingelser er opfyldt:
  - a) den pågældende fysiske eller juridiske person udøver ikke forsikringsdistribution som hovederhverv
  - b) den fysiske eller juridiske person distribuerer kun visse forsikringsprodukter, der udgør et supplement til en vare eller tjenesteydelse
  - c) de pågældende forsikringsprodukter omfatter ikke livs- eller ansvarsforsikring, medmindre denne er et supplement til den vare eller tjenesteydelse, som formidleren tilbyder som sit hovederhverv
- 5) »genforsikringsformidler«: en fysisk eller juridisk person, som ikke er et genforsikringsselskab eller dets ansatte, der mod aflønning indleder eller udøver genforsikringsdistributionsvirksomhed
- 6) »forsikringsselskab«: et selskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF ⁽²⁾

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investerings-selskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).

- 7) »genforsikringselskab«: et genforsikringselskab som defineret i artikel 13, nr. 4), i direktiv 2009/138/EF
  - 8) »forsikringsdistributør«: en forsikringsformidler, en accessorisk forsikringsformidler eller et forsikringselskab
  - 9) »aflønnning«: provision, honorar, gebyr eller anden betaling, herunder enhver form for økonomiske fordele eller enhver anden finansiel eller ikke-finansiel fordel eller tilskyndelse, som tilbydes eller gives med henblik på forsikringsdistributionsvirksomhed
  - 10) »hjemland«:
    - a) hvis formidleren er en fysisk person: den medlemsstat, hvor formidleren har sin bopæl
    - b) hvis formidleren er en juridisk person: den medlemsstat, hvor den juridiske person har sit vedtægtsmæssige hjemsted, eller, hvis den i henhold til denne medlemsstats ret ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dens hovedkontor er beliggende
  - 11) »værtsland«: den medlemsstat, hvor forsikrings- eller genforsikringsformidleren har en permanent tilstedeværelse eller et fast driftssted eller leverer tjenesteydelser, og som ikke er formidlerens hjemland
  - 12) »filial«: en formidlers agentur eller filial, der er beliggende på en anden medlemsstats område end hjemlandets
  - 13) »snævre forbindelser«: snævre forbindelser som defineret i artikel 13, nr. 17), i direktiv 2009/138/EF
  - 14) »primært forretningssted«: det sted, hvorfra hovedaktiviteterne administreres
  - 15) »rådgivning«: en personlig anbefaling til en kunde, enten efter anmodning fra kunden eller på forsikringsdistributørens foranledning vedrørende en eller flere forsikringsaftaler
  - 16) »store risici«: store risici som defineret i artikel 13, nr. 27), i direktiv 2009/138/EF
  - 17) »forsikringsbaseret investeringsprodukt«: et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, og hvor denne værdi ved udløb eller tilbagekøbsværdi direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving, og omfatter ikke:
    - a) skadesforsikringsprodukter som opført på listen i bilag I til direktiv 2009/138/EF (skadesforsikringsklasser)
    - b) livsforsikringskontrakter, hvor de i kontrakten fastsatte ydelser alene udbetales ved dødsfald eller på grund af uarbejdsdygtighed som følge af ulykke, sygdom eller invaliditet
    - c) pensionsprodukter, som i henhold til national ret anses for at have til hovedformål at sikre investorer en pensionsindkomst, og som berettiger investor til visse ydelser
    - d) officielt anerkendte arbejdsmarkedspensionsordninger, der falder ind under anvendelsesområdet for direktiv 2003/41/EF eller direktiv 2009/138/EF
    - e) individuelle pensionsprodukter, hvortil national ret kræver et økonomisk bidrag fra arbejdsgiveren, og hvor arbejdsgiveren eller arbejdstageren ikke har noget valg for så vidt angår pensionsprodukt eller -udbyder
  - 18) »varigt medium«: ethvert instrument, der:
    - a) sætter kunden i stand til at lagre oplysninger, der er rettet personligt til den pågældende kunde på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og
    - b) giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger.
2. Med henblik på stk. 1, nr. 1) og 2), anses følgende ikke for at udgøre forsikringsdistribution eller genforsikringsdistribution:
- a) lejlighedsvis levering af oplysninger i forbindelse med anden erhvervsvirksomhed, forudsat at:
    - i) leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med at indgå eller opfylde en forsikringsaftale
    - ii) formålet med erhvervsvirksomheden ikke er at bistå kunden med at indgå eller opfylde en genforsikringsaftale

- b) erhvervmæssig administration af et forsikrings- eller genforsikrings-selskabs skadesanmeldelser og skadesafregning og taksation
- c) levering blot af data og oplysninger om potentielle forsikringstagere til forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller forsikrings- eller genforsikrings-selskaber, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale
- d) levering blot af oplysninger om forsikrings- eller genforsikringsprodukter, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller et forsikrings- eller genforsikrings-selskab til potentielle forsikringstagere, forudsat at leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med indgåelsen af en forsikrings- eller genforsikringsaftale.

KAPITEL II

REGISTRERINGSKRAV

Artikel 3

Registrering

1. Forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere skal i deres hjemland registreres hos en kompetent myndighed.

Forsikrings- og genforsikrings-selskaber og deres ansatte skal ikke registreres efter dette direktiv.

Med forbehold af første afsnit kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- og genforsikrings-selskaber og -formidlere og andre organer kan samarbejde med de kompetente myndigheder med henblik på registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere og i forbindelse med anvendelsen af kravene fastsat i artikel 10.

Navnlig kan forsikrings- og genforsikringsformidlere og formidlere af accessoriske forsikringer blive registreret hos et forsikrings- eller genforsikrings-selskab, en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller hos en sammenslutning af forsikrings- eller genforsikrings-selskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere under en kompetent myndigheds kontrol.

En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler kan handle på et forsikrings- eller genforsikrings-selskabs eller en anden formidlers ansvar. I så fald kan medlemsstaterne fastsætte, at forsikrings- eller genforsikrings-selskabet eller den anden formidler er ansvarlig for at sikre, at forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler opfylder betingelserne for registrering, herunder betingelserne i stk. 6, første afsnit, litra c).

Medlemsstaterne kan også fastsætte, at det forsikrings- eller genforsikrings-selskab eller den anden formidler, der påtager sig ansvaret for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler, registrerer denne formidler eller accessoriske formidler.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, som arbejder hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller en accessorisk forsikringsformidler, og som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed.

Medlemsstaterne sikrer, at registrene anfører navnene på de fysiske personer i ledelsen af den forsikrings- eller genforsikringsdistributør, der er ansvarlig for forsikrings- eller genforsikringsdistributionen.

Det skal endvidere fremgå af registrene, i hvilke medlemsstater de enkelte formidlere udøver virksomhed i henhold til bestemmelserne om etableringsfrihed eller fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Medlemsstaterne kan oprette mere end ét register for forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, forudsat at de fastlægger kriterier for, hvordan formidlerne skal registreres.

Medlemsstaterne opretter et onlineregistreringssystem Dette system skal være lettilgængeligt og give mulighed for at udfylde registreringsformularen direkte online.

3. I tilfælde, hvor der er mere end et register i en medlemsstat, opretter denne medlemsstat et fælles informationssted, der giver nem og hurtig offentlig adgang til oplysninger fra det nationale register, som samles elektronisk og ajourføres. Dette informationssted skal desuden levere oplysningerne om hjemlandets kompetente myndigheder.

4. EIOPA opretter, offentliggør på sit websted og ajourfører et fælles elektronisk register med oplysninger om forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, som har meddelt, at de har til hensigt at udøve grænseoverskridende virksomhed i overensstemmelse med kapitel III. Medlemsstaterne giver straks EIOPA relevante oplysninger for at sætte den i stand til at gøre dette. Registret skal have links til og være tilgængeligt fra medlemsstaternes kompetente myndigheders websteder.

EIOPA har adgang til de data, der opbevares i registeret som omhandlet i første afsnit. EIOPA og de kompetente myndigheder har ret til at ændre sådanne data. Datasubjekter, hvis personlige oplysninger opbevares i registeret og udveksles, har ret til adgang til sådanne opbevarede data og ret til passende underretning.

EIOPA opretter et websted med hyperlinks til hvert enkelt fælles informationssted eller i givet fald et register, som medlemsstaterne opretter i overensstemmelse med stk. 3.

Hjemlande sikrer, at registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere sker under overholdelse af de relevante krav fastsat i artikel 10.

Den kompetente myndighed kontrollerer regelmæssigt, om betingelserne for registreringen fortsat er opfyldt.

Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere, der ophører med at opfylde kravene i artikel 10, fjernes fra registret. I givet fald underretter hjemlandet værtslandet om en sådan fjernelse fra registret.

5. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgninger fra formidlere om optagelse i registret behandles inden for tre måneder efter indgivelsen af en komplet ansøgning, og at ansøgeren straks får meddelelse om afgørelsen.

6. Medlemsstaterne sikrer, at alle følgende oplysninger afkræves som en betingelse for registrering af forsikrings- og genforsikringsformidlere og accessoriske forsikringsformidlere:

- a) identiteten af de aktionærer eller selskabsdeltagere, både fysiske og juridiske personer, som besidder andele hos formidleren på over 10 %, samt størrelsen heraf
- b) identiteten af de personer, som har snævre forbindelser med formidleren
- c) oplysning om, at disse andele eller snævre forbindelser ikke forhindrer den kompetente myndighed i at foretage effektiv overvågning.

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere straks underretter de kompetente myndigheder om enhver ændring i de oplysninger, der forelægges efter dette stykke.

7. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder afviser at foretage registrering, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som formidleren har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med håndhævelse af disse love eller administrative bestemmelser, forhindrer dem i at foretage effektiv overvågning.

KAPITEL III

FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OG ETABLERINGSFRIHED

Artikel 4

Udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. En forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der agter at udøve aktiviteter for første gang på en anden medlemsstats område i henhold til bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfrihed, giver sit hjemlands kompetente myndighed følgende oplysninger:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer

- b) i hvilken eller hvilke medlemsstater formidleren agter at udøve virksomhed
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikrings-selskaber
- d) i givet fald den relevante forsikringsklasse.

2. Den kompetente myndighed i hjemlandet meddeler senest en måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, disse oplysninger til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne, og at formidleren kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet. Hvis det er relevant, meddeler den kompetente myndighed i hjemlandet samtidig formidleren, at oplysninger om de retlige bestemmelser, som er omhandlet i artikel 11, stk. 1, og finder anvendelse i værtslandet, er tilgængelige via de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, og også at formidleren skal opfylde disse betingelser for at påbegynde sin virksomhed i værtslandet.

3. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 5

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser

1. Hvis den kompetente myndighed i værtslandet har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der handler på dens område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, tilsidesætter forpligtelser i medfør af dette direktiv, underretter den den kompetente myndighed i hjemlandet om denne formodning.

Efter at have vurderet de efter første afsnit modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant, og i givet fald hurtigst muligt, passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangelfulde, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i vidt omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes korrekte funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Desuden kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller værtslandet henvise sagen til EIOPA og anmode om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

2. Stk. 1 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at forebygge eller straffe uregelmæssigheder begået på dets område, i en situation hvor det er nødvendigt med omgående handling for at beskytte forbrugernes rettigheder. Denne beføjelse omfatter muligheden for at hindre forsikrings- og genforsikringsformidlere og de accessoriske forsikringsformidlere i at udøve ny virksomhed på dets område.

3. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet i medfør af denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrundet dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 6

Udnyttelse af retten til etableringsfrihed

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, som agter at udnytte deres ret til etableringsfrihed til at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, meddeler dette til sit hjemlands kompetente myndighed samt afgiver følgende oplysninger til denne kompetente myndighed:

- a) formidlerens navn, adresse og, hvis det er relevant, registreringsnummer
- b) i hvilken medlemsstat formidleren har til hensigt at oprette en filial eller en permanent tilstedeværelse
- c) formidlerkategorien og, hvis det er relevant, navnet på eventuelt repræsenterede forsikrings- eller genforsikringsselskaber
- d) den relevante forsikringsklasse, hvis det er relevant
- e) en adresse i værtslandet, hvorfra dokumenter kan rekvireres
- f) navnet på eventuelle personer, som er ansvarlige for administrationen af filialen eller den permanente tilstedeværelse.

En formidlers permanente tilstedeværelse på en anden medlemsstats område, som svarer til en filial, behandles på samme måde som en filial, medmindre formidleren lovligt etablerer sådan permanent tilstedeværelse i en anden retlig form.

2. Medmindre den kompetente myndighed i hjemlandet har grund til at betvivle tilstrækkeligheden af den organisatoriske struktur eller økonomiske situation hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler i betragtning af den tilsigtede distributionsvirksomhed, videresender den senest en måned efter modtagelsen de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, til den kompetente myndighed i værtslandet, som straks bekræfter modtagelsen heraf. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter skriftligt forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler om, at den kompetente myndighed i værtslandet har modtaget oplysningerne.

Senest én måned efter modtagelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende stykkes første afsnit, meddeler den kompetente myndighed i værtslandet de retlige bestemmelser, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1, ved hjælp af de midler, der er omhandlet i artikel 11, stk. 3 og 4, som finder anvendelse på dens område, til den kompetente myndighed i hjemlandet. Hjemlandets kompetente myndighed meddeler formidleren disse oplysninger og oplyser formidleren, at denne kan påbegynde sin virksomhed i værtslandet, forudsat at den overholder disse retlige bestemmelser.

Hvis der ikke modtages nogen meddelelse inden for den i andet afsnit fastsatte frist, kan forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler oprette filialen og påbegynde sin virksomhed.

3. Nægter den kompetente myndighed i hjemlandet at videresende oplysningerne omhandlet i stk. 1 til den kompetente myndighed i værtslandet, skal den begrunde dette afslag over for forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler senest en måned efter modtagelsen af alle de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1.

Et afslag som omhandlet i første afsnit eller ethvert svigt hos den kompetente myndighed i hjemlandet i videresendelsen af oplysningerne omhandlet i stk. 1 skal være underlagt adgang til domstolsprøvelse i hjemlandet.

4. Hvis der sker ændringer i de oplysninger, der er afgivet i overensstemmelse med stk. 1, underretter forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler mindst en måned, inden de foretages, den kompetente myndighed i hjemlandet herom. Den kompetente myndighed i hjemlandet underretter også den kompetente myndighed i værtslandet om denne ændring så hurtigt som muligt og senest en måned efter den dato, hvor den kompetente myndighed i hjemlandet modtog oplysningerne.

Artikel 7

Kompetencefordeling mellem hjem- og værtsland

1. Hvis en forsikrings- eller genforsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers primære forretningssted er beliggende i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan den kompetente myndighed i den anden medlemsstat aftale med den kompetente myndighed i hjemlandet, at den handler, som om den var den kompetente myndighed i hjemlandet i

forhold til bestemmelserne i kapitel IV, V, VI og VII. I tilfælde af en sådan aftale underretter den kompetente myndighed i hjemlandet straks forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler og EIOPA herom.

2. Den kompetente myndighed i værtslandet har ansvaret for at sikre, at de tjenesteydelser, som driftsstedet leverer på værtslandets område, er i overensstemmelse med de forpligtelser, der er fastsat i kapitel V og VI, og med foranstaltninger vedtaget i medfør heraf.

Den kompetente myndighed i værtslandet har ret til at gennemgå etableringsordninger og til at kræve de ændringer, der er nødvendige for at den kompetente myndighed kan håndhæve forpligtelserne i henhold til kapitel V og kapitel VI og foranstaltninger vedtaget i medfør heraf i forhold til de tjenesteydelser eller aktiviteter, som driftsstedet leverer eller udfører på dette lands område.

Artikel 8

Tilsidesættelse af forpligtelser under udnyttelse af etableringsfrihed

1. Hvis de kompetente myndigheder i et værtsland konstaterer, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler ikke overholder de lov- eller reguleringsbestemmelser, som værtslandet har vedtaget i medfør af bestemmelserne i kapitel V og VI, kan den pågældende myndighed træffe passende foranstaltninger.

2. Hvis et værtslands kompetente myndighed har en begrundet formodning om, at en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der udøver virksomhed på dets område gennem et driftssted, har tilsidesat forpligtelser fastsat i dette direktiv, og hvis den pågældende kompetente myndighed ikke er ansvarlig i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, forelægger værtslandet disse grunde for den kompetente myndighed i hjemlandet. Efter at have vurderet de modtagne oplysninger træffer den kompetente myndighed i hjemlandet, hvor det er relevant og i givet fald, hurtigst muligt passende foranstaltninger for at afhjælpe situationen. Den underretter værtslandets kompetente myndighed om sådanne trufne foranstaltninger.

3. Hvis forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler på trods af de foranstaltninger, der træffes i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige eller mangler, fortsætter med at optræde på en måde, der klart skader værtslandets forbrugeres interesser i stort omfang eller forsikrings- og genforsikringsmarkedernes ordentlige funktion, kan værtslandets kompetente myndighed efter at have underrettet hjemlandets kompetente myndighed træffe passende foranstaltninger for at forebygge yderligere uregelmæssigheder, herunder, i det omfang det er strengt nødvendigt, ved at hindre den pågældende formidler i fortsat at udøve ny virksomhed på dets område.

Endvidere kan den kompetente myndighed i hjemlandet eller i værtslandet forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010. I så fald kan EIOPA handle i overensstemmelse med de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

4. Stk. 2 og 3 berører ikke værtslandets beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger til at forebygge eller sanktionere uregelmæssigheder begået på dets område, i situationer hvor omgående handling er strengt nødvendig for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet, og hvor lignende foranstaltninger i hjemlandet er utilstrækkelige eller mangler. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

5. Foranstaltninger, der vedtages af de kompetente myndigheder i værtslandet efter denne artikel, meddeles til den berørte forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i et velbegrundet dokument og meddeles straks til den kompetente myndighed i hjemlandet, til EIOPA samt til Kommissionen.

Artikel 9

Beføjelser tilknyttet nationale bestemmelser, der vedtages med henblik på almene hensyn

1. Dette direktiv berører ikke værtslandenes beføjelse til at træffe passende og ikke-diskriminerende foranstaltninger med henblik på at sanktionere uregelmæssigheder begået på deres områder, som strider mod deres retlige bestemmelser som omhandlet i artikel 11, stk. 1, for så vidt dette er strengt nødvendigt. I sådanne situationer har værtslandet mulighed for at hindre den pågældende forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessoriske forsikringsformidler i at udøve ny virksomhed på dets område.

2. Endvidere berører dette direktiv ikke værtslandets kompetente myndigheds beføjelse til at træffe passende foranstaltninger til at hindre en forsikringsdistributør, der er etableret i en anden medlemsstat, i at drive virksomhed på dets område under udnyttelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller i givet fald etableringsfriheden, hvis den relevante virksomhed er helt eller primært rettet mod værtslandets område med det ene formål at undgå de retlige bestemmelser, der ville finde anvendelse, hvis den pågældende forsikringsdistributør havde sin bopæl eller sit vedtægtsmæssige hjemsted i det pågældende værtsland, og herudover, hvis dens virksomhed alvorligt er til fare for, at værtslandets forsikrings- og genforsikringsmarkeder fungerer efter hensigten hvad angår forbrugerbeskyttelsen. I sådanne tilfælde kan den kompetente myndighed i værtslandet, efter at den har underrettet den kompetente myndighed i hjemlandet, med hensyn til den pågældende forsikringsdistributør træffe alle nødvendige passende foranstaltninger for at beskytte forbrugernes rettigheder i værtslandet. De berørte kompetente myndigheder kan forelægge sagen for EIOPA og anmode denne om hjælp, jf. artikel 19 i forordning (EU) nr. 1094/2010, og i så fald kan EIOPA i tilfælde af uenighed mellem de kompetente myndigheder i værts- og hjemlandet handle inden for rammerne af de beføjelser, den er tillagt i henhold til nævnte artikel.

KAPITEL IV

ORGANISATORISKE KRAV

Artikel 10

Faglige og organisatoriske kvalifikationskrav

1. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsdistributører og ansatte i forsikrings- og forsikringselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, besidder passende viden og færdigheder, således at de kan varetage deres opgaver og opfylde deres forpligtelser tilfredsstillende.
2. Hjemlande sikrer, at forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere overholder krav om faglig uddannelse og efteruddannelse for at bevare et passende præstationsniveau, der svarer til den rolle, de spiller, og det relevante marked.

Med henblik herpå indfører og offentliggør hjemlande mekanismer til effektivt at kontrollere og vurdere viden og færdigheder hos forsikrings- og genforsikringsformidlere og ansatte i forsikrings- og genforsikringselskaber samt ansatte hos forsikrings- og genforsikringsformidlere på grundlag af mindst 15 timers faglig uddannelse eller efteruddannelse pr. år under hensyntagen til arten af de solgte produkter, typen af distributør, den rolle, de spiller, og den virksomhed, som forsikrings- eller genforsikringsdistributøren udøver.

Hjemlande kan kræve, at en vellykket opfyldelse af kravene til uddannelse og efteruddannelse dokumenteres ved erhvervelsen af et certifikat.

Medlemsstaterne tilpasser kravene til viden og færdigheder efter forsikrings- eller genforsikringsdistributørernes specifikke virksomhed og de produkter, der distribueres, navnlig i tilfælde af accessoriske forsikringsformidlere. Medlemsstaterne kan kræve, at forsikrings- eller genforsikringselskabet eller -formidleren i forbindelse med de i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, omhandlede tilfælde og for ansatte i forsikrings- eller genforsikringselskaber, som udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal kontrollere, at de pågældende formidlers viden og færdigheder er i overensstemmelse med kravene i stk. 1, og om nødvendigt skal tilbyde sådanne formidlere muligheder for uddannelse eller efteruddannelse, der modsvarer kravene i forbindelse med de produkter, som formidlerne sælger.

Medlemsstaterne er ikke forpligtede til at anvende kravet i stk. 1 og i nærværende stykkes første afsnit på alle de fysiske personer i et forsikrings- eller genforsikringselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistributionsvirksomhed, men medlemsstaterne sikrer, at de relevante personer i ledelsesstrukturen i sådanne selskaber, der er ansvarlige for distribution af forsikrings- og genforsikringsprodukter, samt alle andre personer, som er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution, godtgør, at de besidder den viden og de færdigheder, der er nødvendig for udførelsen af deres opgaver.

Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal godtgøre, at de opfylder de relevante krav til faglig viden og kompetencer, som er fastsat i bilag I.

3. Fysiske personer, som arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der udøver forsikrings- eller genforsikringsdistribution, skal have et godt omdømme. De skal som et minimum have en ren straffeattest eller en anden tilsvarende national attest for så vidt angår alvorlige strafbare handlinger i forbindelse med formueforbrydelser eller anden kriminalitet vedrørende finansielle aktiviteter, og de må ikke tidligere have været erklæret konkurs, medmindre de er blevet rehabiliteret i overensstemmelse med national ret.

Medlemsstaterne kan i henhold til artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, tillade, at forsikrings- eller genforsikringsdistributøren undersøger sine ansattes og, hvor det er relevant, sine forsikrings- eller genforsikringsformidlers omdømme.

Medlemsstaterne er ikke forpligtet til at anvende kravet i første afsnit på alle de fysiske personer, der arbejder i et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller hos en forsikrings- eller genforsikringsformidler, forudsat at disse fysiske personer ikke er direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution. Medlemsstaterne sikrer dog, at personerne i ledelsesstrukturen med ansvar for og alle ansatte direkte beskæftiget med forsikrings- eller genforsikringsdistribution opfylder kravet.

Hvad angår accessoriske forsikringsformidlere sikrer medlemsstaterne, at personer med ansvar for distribution af accessoriske forsikringer opfylder kravene i første afsnit.

4. Forsikrings- og genforsikringsformidlere skal have en erhvervsansvarsforsikring eller en anden tilsvarende garanti, der dækker hele Unionens område, mod erstatningsansvar for pligtforsømmelse på mindst 1 250 000 EUR pr. skadesanmeldelse og på sammenlagt 1 850 000 EUR for alle skadesanmeldelser i løbet af et år, medmindre en sådan forsikring eller tilsvarende garanti i forvejen ydes af et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller et andet selskab, på hvis vegne forsikrings- eller genforsikringsformidleren handler eller er bemyndiget til at handle, eller medmindre et sådant selskab har påtaget sig det fulde ansvar for formidlerens handlinger.

5. Medlemsstaterne kræver, at accessoriske forsikringsformidlere tegner erhvervsansvarsforsikringer eller tilsvarende garantier på et niveau, der er fastsat af medlemsstaterne, under hensyntagen til arten af de solgte produkter og den udførte virksomhed.

6. Medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte kunderne mod manglende evne hos forsikrings- eller genforsikringsformidleren eller den accessoriske forsikringsformidler til at overføre præmiebeløbet til forsikringsselskabet eller til at overføre erstatningsbeløbet eller en bonus til den forsikrede.

Sådanne foranstaltninger skal antage en eller flere af følgende former:

- a) bestemmelser fastsat ved lov eller aftale, hvorefter penge betalt af kunden til formidleren betragtes som værende betalt til selskabet, hvorimod penge betalt af selskabet til formidleren ikke betragtes som værende betalt til kunden, før kunden faktisk modtager dem
- b) et krav til formidleren om, at denne skal have en finansiell kapacitet, der til enhver tid skal være på 4 % af de samlede modtagne årlige præmiebeløb, dog mindst 18 750 EUR
- c) et krav om, at kundens betroede midler overføres via strengt adskilte kundekonti, og at disse conti ikke benyttes til at fyldestgøre andre kreditorer i tilfælde af konkurs
- d) et krav om, at der oprettes en garantifond.

7. EIOPA reviderer regelmæssigt de i stk. 4 og 6 omhandlede beløb for at tage hensyn til udviklingen i det europæiske forbrugerprisindeks, der offentliggøres af Eurostat. Den første revision finder sted senest den 31. december 2017, og de følgende revisioner finder sted hvert femte år herefter.

EIOPA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, således at det grundbeløb i euro, der er omhandlet i stk. 4 og 6, tilpasses med den procentvise ændring af det i nærværende stykkes første afsnit omhandlede indeks for perioden mellem den 1. januar 2013 og den 31. december 2017 eller fra datoen for den seneste revision til den nye revision og rundes op til nærmeste multiplum af 10 EUR.

EIOPA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 30. juni 2018, og de følgende udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder hvert femte år derefter.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes andet og tredje afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

8. For at sikre overholdelse kravene i stk. 1, 2 og 3 godkender og gennemfører forsikrings- og genforsikringsselskaber deres interne politikker og passende interne procedurer og reviderer dem regelmæssigt.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber udpeger en funktion, der skal sikre korrekt gennemførelse af de godkendte politikker og procedurer.

Forsikrings- og genforsikringsselskaber opretter, vedligeholder og ajourfører kartoteker med al relevant dokumentation vedrørende anvendelsen af stk. 1, 2 og 3. Forsikrings- og genforsikringsselskaber stiller efter anmodning navnet på den person, der er ansvarlig for denne funktion, til rådighed for hjemlandets kompetente myndighed.

Artikel 11

Offentliggørelse af bestemmelser om almene hensyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder på passende måde offentliggør de relevante nationale lovbestemmelser om almene hensyn, herunder oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende de strengere bestemmelser fastsat i artikel 29, stk. 3, som finder anvendelse på udøvelse af forsikrings- og genforsikringsdistribution på deres område.

2. Medlemsstater, som påtænker at anvende eller anvender bestemmelser, som regulerer forsikringsdistribution, i tillæg til dem, der er omhandlet i dette direktiv, sikrer, at den administrative byrde i forbindelse med disse bestemmelser står i et rimeligt forhold til forbrugerbeskyttelsen. Medlemsstaterne fører regelmæssigt tilsyn med disse bestemmelser for at sikre, at de fortsat overholder dette stykke.

3. EIOPA skal på sit websted indsætte links til de kompetente myndigheders websteder, hvor der offentliggøres oplysninger om bestemmelserne om almene hensyn. Sådanne oplysninger ajourføres regelmæssigt af de nationale kompetente myndigheder, og EIOPA offentliggør oplysningerne på sit websted sammen med alle de nationale bestemmelser om almene hensyn fordelt på forskellige relevante retsområder.

4. Medlemsstaterne opretter et fælles informationssted, som er ansvarligt for at formidle oplysninger om bestemmelser vedrørende almene hensyn i de respektive medlemsstater. Informationsstedet bør være en passende kompetent myndighed.

5. EIOPA gennemgår i en rapport de bestemmelser om almene hensyn, som medlemsstaterne offentliggør i henhold til denne artikel, med henblik på at sikre, at dette direktiv og det indre marked fungerer efter hensigten, og underretter Kommissionen herom, senest den 23. februar 2019.

Artikel 12

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen af dette direktiv. De underretter Kommissionen herom med angivelse af en eventuel kompetencefordeling.

2. De i nærværende artikels stk. 1 omhandlede myndigheder skal være enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i national ret eller anerkendt af en offentlig myndighed, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller sammenslutninger, hvis medlemmer direkte eller indirekte omfatter forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikrings- eller genforsikringsformidlere, uden at det berører muligheden for samarbejde mellem kompetente myndigheder og andre organer, hvis dette udtrykkeligt er omhandlet i artikel 3, stk. 1.

3. De kompetente myndigheder skal have alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver efter dette direktiv. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sikrer medlemsstaten et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

Artikel 13

Samarbejde og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

1. De kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater samarbejder indbyrdes og udveksler relevante oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører for at sikre, at dette direktiv anvendes korrekt.

2. Navnlig i registreringsprocessen og løbende udveksler de kompetente myndigheder relevante oplysninger vedrørende godt omdømme, faglig viden og faglige kompetencer hos forsikrings- og genforsikringsdistributører.

3. De kompetente myndigheder udveksler også oplysninger om forsikrings- og genforsikringsdistributører, der er blevet pålagt en sanktion eller anden foranstaltning, jf. kapitel VII, som vil kunne føre til sletning af registret over disse distributører.

4. Enhver, der modtager eller videregiver oplysninger i henhold til dette direktiv, har tavshedspligt som fastsat i artikel 64 i direktiv 2009/138/EF.

Artikel 14

Klage

Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, hvorved kunder og andre berørte parter, navnlig forbrugerorganisationer, kan indbringe klager over forsikrings- og genforsikringsdistributører. I alle tilfælde skal klagerne modtage svar.

Artikel 15

Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne sikrer, at der i overensstemmelse med den relevante EU-lovgivning og national ret oprettes tilstrækkelige og effektive, uvildige og uafhængige udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer i forbindelse med tvister mellem kunder og forsikringsdistributører vedrørende rettigheder og forpligtelser efter dette direktiv, hvor det er hensigtsmæssigt ved brug af eksisterende organer. Medlemsstaterne sikrer, at sådanne procedurer finder anvendelse på, og at det relevante organs kompetence reelt omfatter, forsikringsdistributører, som procedurerne indledes mod.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de i stk. 1 omhandlede enheder samarbejder med henblik på bilæggelse af grænseoverskridende tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv.

Artikel 16

Begrænsning af brugen af formidlere

Medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringselskaber og -formidlere, når de benytter tjenesteydelser fra forsikrings- eller genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, kun benytter forsikrings- og genforsikringsdistributionsydelser fra registrerede forsikrings- og genforsikringsformidlere eller accessoriske forsikringsformidlere, herunder dem, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3.

KAPITEL V

OPLYSNINGSKRAV OG REGLER OM GOD FORRETNINGSSKIK

Artikel 17

Generelt princip

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører, når de udøver forsikringsdistribution, altid handler ærligt, redeligt og professionelt i deres kunders bedste interesse.

2. Uden at det berører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF⁽¹⁾ sikrer medlemsstaterne, at alle oplysninger med tilknytning til genstanden for dette direktiv, herunder markedsføringsmateriale, som forsikringsdistributøren sender til kunder eller potentielle kunder, skal være reelle, klare og ikke-vildledende. Markedsføringsmateriale skal altid tydeligt fremstå som sådant.

3. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsdistributører ikke aflønnes og ikke aflønner eller vurderer deres medarbejders indsats på en måde, der strider mod deres forpligtelse til at handle i kundernes bedste interesse. En forsikringsdistributør må navnlig ikke indføre aflønningsordninger, salgsmål eller andre ordninger, som kunne give en tilskyndelse til den pågældende selv eller dennes ansatte til at anbefale et bestemt forsikringsprodukt til en kunde, når forsikringsdistributøren kunne tilbyde et andet produkt, der ville dække kundens behov bedre.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis) (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

*Artikel 18***Forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets generelle oplysningspligt**

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:
  - i) sit navn og sin adresse, og at den pågældende er en forsikringsformidler
  - ii) om den pågældende yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
  - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsformidlere, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer
  - iv) det register, som den pågældende er optaget i, med angivelse af, hvordan det kan kontrolleres, at den pågældende er registreret, og
  - v) om formidleren repræsenterer kunden eller handler for eller på vegne af forsikringsselskabet
- b) et forsikringsselskab i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale giver kunden oplysning om følgende:
  - i) sit navn og sin adresse, og at det er et forsikringsselskab
  - ii) om forsikringsselskabet yder rådgivning om de solgte forsikringsprodukter
  - iii) de i artikel 14 omhandlede procedurer, hvorefter kunder og andre berørte parter kan indbringe klager over forsikringsselskaber, samt de i artikel 15 omhandlede udenretslige klage- og tvistbilæggelsesprocedurer.

*Artikel 19***Interessekonflikter og gennemsigtighed**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en forsikringsformidler i god tid inden indgåelse af en forsikringsaftale mindst giver kunden oplysning om følgende:
  - a) om forsikringsformidleren har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i et bestemt forsikringsselskab
  - b) om et bestemt forsikringsselskab eller moderselskabet til et bestemt forsikringsselskab har en direkte eller indirekte andel på 10 % eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i forsikringsformidlerselskabet
  - c) i forbindelse med den aftale, der foreslås eller rådgives om, om:
    - i) forsikringsformidleren yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse
    - ii) forsikringsformidleren har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber; i så fald skal formidleren meddele navnene på disse forsikringsselskaber, eller
    - iii) forsikringsformidleren ikke har en kontraktlig forpligtelse til udelukkende at benytte et eller flere forsikringsselskaber til forsikringsdistributionsvirksomhed og ikke yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse; i så fald skal forsikringsformidleren meddele navnene på de forsikringsselskaber, som forsikringsformidleren kan benytte og faktisk benytter
  - d) hvilken form for aflønning der modtages i forbindelse med forsikringsaftalen
  - e) om forsikringsformidleren i forhold til forsikringsaftalen arbejder:
    - i) på basis af et honorar, som er den aflønning, kunden betaler direkte
    - ii) på basis af en form for provision, som er den aflønning, der indgår i forsikringspræmien
    - iii) på basis af enhver anden form for aflønning, herunder en form for økonomisk fordel, som tilbydes eller gives i forbindelse med forsikringsaftalen, eller
    - iv) på basis af en kombination af enhver form for aflønning som omhandlet i nr. i), ii) og iii).

2. Hvis kunden skal betale honoraret direkte, oplyser forsikringsformidleren kunden om honorarets størrelse eller, hvis dette ikke er muligt, metoden til beregning af honoraret.
3. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsformidleren også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om hver enkelt af sådanne betalinger.
4. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert forsikringsselskab i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale giver sin kunde oplysning om, hvilken form for aflønning dets ansatte modtager i forbindelse med forsikringsaftalen.
5. Hvis kunden foretager betalinger ud over de løbende præmier og planlagte betalinger i henhold til forsikringsaftalen efter dens indgåelse, skal forsikringsselskabet også give oplysninger i overensstemmelse med denne artikel om sådanne betalinger.

Artikel 20

Rådgivning og standarder for salg, hvor der ikke ydes rådgivning

1. Inden en forsikringsaftale indgås, fastlægger forsikringsdistributøren eller forsikringsselskabet på basis af oplysninger fra kunden kundens krav og behov og giver kunden objektive oplysninger om forsikringsproduktet på en forståelig måde, så kunden kan træffe en informeret beslutning.

Enhver aftale, der foreslås, skal være i overensstemmelse med kundens forsikringskrav og -behov.

Når der ydes rådgivning, inden en konkret forsikringsaftale indgås, yder forsikringsdistributøren en individuel anbefaling, der forklarer, hvorfor et bestemt produkt bedst opfylder kundens forsikringskrav og -behov.

2. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, afpasses efter kompleksiteten af det forsikringsprodukt, der foreslås, og typen af kunde.
3. Når en forsikringsformidler meddeler kunden, at den pågældende yder rådgivning på basis af en objektiv og personlig analyse, er forsikringsformidleren forpligtet til at yde denne rådgivning på grundlag af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at den pågældende er i stand til ud fra faglige kriterier at rådgive kunden personligt om, hvilken forsikringsaftale der ville være egnet til at opfylde kundens behov.
4. Uden at det berører artikel 183 og 184 i direktiv 2009/138/EF, giver forsikringsdistributøren inden aftalens indgåelse, uanset om der ydes rådgivning, og uanset om forsikringsproduktet er del af en pakke i medfør af nærværende direktivs artikel 24, kunden de relevante oplysninger om forsikringsproduktet i en form, som er forståelig, under hensyntagen til forsikringsproduktets kompleksitet og typen af kunde, således at kunden kan træffe en informeret beslutning.
5. I forbindelse med distribution af skadesforsikringsprodukter som opført i bilag I til direktiv 2009/138/EF, gives de i denne artikels stk. 4 omhandlede oplysninger i form af et standardiseret dokument med oplysninger om forsikringsproduktet på papir eller et andet varigt medium.
6. Det i stk. 5 omhandlede dokument med oplysninger om forsikringsproduktet udarbejdes af producenten af skadesforsikringsproduktet.
7. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal:
  - a) være et kort og selvstændigt dokument
  - b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
  - c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid
  - d) affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor forsikringsproduktet tilbydes, eller på et andet sprog, hvis forbrugeren og distributøren enes herom
  - e) være nøjagtigt og ikke vildledende
  - f) indeholde titlen »dokument med oplysninger om forsikringsproduktet« øverst på første side
  - g) indeholde en meddelelse om, at fuldstændige prækontraktlige og kontraktlige oplysninger om produktet findes i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal gives sammen med oplysninger, der er påkrævet i medfør af andre relevante EU-retsakter eller national ret under forudsætning af, at alle kravene i første afsnit er opfyldt.

8. Dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet skal indeholde følgende oplysninger:
- oplysninger om formen for forsikring
  - en sammenfatning af forsikringsdækningen, herunder de vigtigste forsikrede risici, den forsikrede sum og, hvor det er relevant, det geografiske anvendelsesområde og en sammenfatning af de ikke-medtagne risici
  - betingelser for indbetaling af præmier, herunder over hvor lang tid indbetalingerne skal ske
  - de vigtigste undtagelser, hvor der ikke kan indgives skadesanmeldelser
  - forpligtelser ved aftalens begyndelse
  - forpligtelser i løbet af aftalens varighed
  - forpligtelser i tilfælde af, at der indgives en skadesanmeldelse
  - aftalens varighed herunder datoerne for aftalens begyndelse og udløb
  - betingelserne for opsigelse af aftalen.
9. Efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejder EIOPA udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat for dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, der præciserer detaljerne for præsentationen af de i stk. 8 omhandlede oplysninger.

EIOPA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 23. februar 2017.

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1094/2010.

Artikel 21

Oplysningspligt for accessoriske forsikringsformidlere

Medlemsstaterne sikrer, at accessoriske forsikringsformidlere overholder artikel 18, litra a), nr. i), iii) og iv), og artikel 19, stk. 1, litra d).

Artikel 22

Undtagelser fra oplysningspligten og fleksibilitetsbestemmelse

1. Forsikringsdistributører, der udøver distributionsvirksomhed i forbindelse med forsikring af store risici, er ikke forpligtet til at give de i artikel 18, 19 og 20 omhandlede oplysninger.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at oplysningerne i nærværende direktivs artikel 29 og 30 ikke skal leveres til en professionel kunde som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 10), i direktiv 2014/65/EU.

2. Medlemsstaterne kan opretholde eller indføre bestemmelser om strengere krav til de i dette kapitel omhandlede oplysninger, forudsat at disse bestemmelser er forenelige med EU-retten. Medlemsstaterne underretter EIOPA og Kommissionen om sådanne bestemmelser.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres kompetente myndigheder på passende måde offentliggør oplysninger om, hvorvidt medlemsstaten har valgt at anvende strengere bestemmelser efter dette stykke.

Medlemsstaterne kan navnlig gøre ydelse af rådgivning som omhandlet i artikel 20, stk. 1, tredje afsnit, obligatorisk ved salg af ethvert forsikringsprodukt eller for visse former for forsikringsprodukter. I så fald skal forsikringsdistributører, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, overholde sådanne strengere nationale bestemmelser, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

3. Medlemsstaterne kan begrænse eller forbyde accept eller modtagelse af honorarer, provisioner eller andre penge- eller naturalieydelse, der betales eller leveres til forsikringsdistributører af tredjemand eller en person, der handler på tredjemands vegne, i forbindelse med distribution af forsikringsprodukter.

4. For på enhver hensigtsmæssig måde at skabe en høj grad af gennemsigtighed sikrer EIOPA, at de oplysninger, den modtager om medlemsstaternes bestemmelser, også gøres tilgængelige for kunder og for forsikrings- og genforsikringsdistributører.

5. Medlemsstaterne sikrer, at en ansat, hvis forsikringsdistributøren er ansvarlig for ydelsen af obligatoriske arbejdsmarkedspensionsordninger, og den ansatte bliver medlem af en sådan ordning uden at have truffet en individuel beslutning om at tilslutte sig den, får de oplysninger, der er omhandlet i dette kapitel, straks efter tilmeldingen til den pågældende ordning.

Artikel 23

Oplysningskrav

1. Enhver form for oplysninger i henhold til artikel 18, 19, 20 og 29 skal gives til kunderne:

- a) på papir
- b) på en tydelig og nøjagtig måde, der er forståelig for kunden
- c) på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor risikoen befinder sig, eller i den medlemsstat, hvor forpligtelsen indgås, eller ethvert andet sprog, som aftales mellem parterne, og
- d) gratis.

2. Uanset nærværende artikels stk. 1, litra a), kan de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives til kunden på et af følgende medier:

- a) et andet varigt medium end papir, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 4 er opfyldt, eller
- b) et websted, forudsat at betingelserne i nærværende artikels stk. 5 er opfyldt.

3. Hvis de i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger gives ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted, gives kunden dog efter anmodning en papirudgave gratis.

4. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved brug af et andet varigt medium end papir, forudsat af følgende betingelser er opfyldt:

- a) brugen af det varige medium er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, og
- b) kunden har fået valget mellem oplysninger på papir og på et varigt medium og har valgt sidstnævnte medium.

5. De i artikel 18, 19, 20 og 29 omhandlede oplysninger kan gives ved hjælp af et websted, forudsat at oplysningerne sendes til kunden personligt, eller forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

- a) formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted er passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden
- b) kunden er indforstået med formidling af de nævnte oplysninger ved hjælp af et websted
- c) kunden er underrettet elektronisk om webstedets adresse og om, hvor på webstedet der er adgang til de nævnte oplysninger
- d) det sikres, at der er adgang til de nævnte oplysninger på webstedet, så længe kunden med rimelighed kan forventes at have behov herfor.

6. I forbindelse med stk. 4 og 5 anses levering af oplysninger ved brug af et andet varigt medium end papir eller ved hjælp af et websted for passende i forbindelse med de forretninger, der gennemføres mellem forsikringsdistributøren og kunden, forudsat at der er belæg for, at kunden regelmæssigt har adgang til internettet. Opgiver kunden en e-mailadresse med henblik på disse forretninger, anses det for at være et sådant belæg.

7. I tilfælde af telefonsalg skal oplysninger, som forsikringsformidleren giver til kunden forud for indgåelsen af aftalen, herunder dokumentet med oplysninger om forsikringsproduktet, være givet i overensstemmelse med EU-reglerne for fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. Endvidere skal forsikringsformidleren give de forudgående oplysninger til kunden i overensstemmelse med stk. 1 eller 2 umiddelbart efter indgåelsen af forsikringsaftalen, selv hvis kunden har besluttet at modtage oplysningerne på et andet varigt medium end papir i overensstemmelse med stk. 4.

Artikel 24

Krydssalg

1. Når et forsikringsprodukt tilbydes sammen med et accessorisk produkt eller en accessorisk tjenesteydelse, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren meddele kunden, om de forskellige komponenter kan købes separat, og i givet fald fremlægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og separat dokumentation for omkostninger og gebyrer i forbindelse med hver enkelt komponent.

2. Under de i stk. 1 omhandlede omstændigheder, og hvis den risiko eller den forsikringsdækning som følge af en sådan aftale eller pakke, som tilbydes en kunde, adskiller sig fra de risici, der er forbundet med de separate komponenter, skal forsikringsdistributøren forelægge en tilstrækkelig beskrivelse af de forskellige komponenter i aftalen eller pakken og af måden, hvorpå deres sammenhæng ændrer risikoen eller forsikringsdækningen.

3. Hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en vare eller en tjenesteydelse, som ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, skal forsikringsdistributøren tilbyde kunden, at varen eller tjenesteydelsen kan købes separat. Dette stykke finder ikke anvendelse, hvis et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en investeringsservice eller -aktivitet som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 2), i direktiv 2014/65/EU, en kreditaftale som defineret i artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU⁽¹⁾ eller en betalingskonto som defineret i artikel 2, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU⁽²⁾.

4. EIOPA kan udarbejde retningslinjer for vurdering af og tilsyn med krydssalg, idet myndigheden angiver, i hvilke situationer krydssalg ikke er forenelig med forpligtelserne fastsat i artikel 17.

5. Denne artikel forhindrer ikke distribution af forsikringsprodukter, der yder dækning for forskellige former for risici (policer for flere forsikringsrisici).

6. I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 1 og 3, sikrer medlemsstaterne, at en forsikringsdistributør præciserer kundens krav og behov i forbindelse med de forsikringsprodukter, der udgør en del af den samlede pakke eller den samme aftale.

7. Medlemsstaterne kan opretholde eller vedtage yderligere strengere foranstaltninger eller gribe ind fra sag til sag for at forbyde salg af forsikring sammen med en accessorisk tjenesteydelse eller et accessorisk produkt, der ikke er en forsikring, som del af en pakke eller den samme aftale, hvis de kan dokumentere, at denne praksis er til skade for forbrugerne.

Artikel 25

Produkttilsyn og styringskrav

1. Forsikringsselskaber og formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter til salg til kunder, opretholder, anvender og reviderer en godkendelsesproces for hvert enkelt forsikringsprodukt eller for væsentlige tilpasninger af et eksisterende forsikringsprodukt, inden det markedsføres eller distribueres til kunderne.

Produktgodkendelsesprocessen skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til forsikringsproduktets art.

Produktgodkendelsesprocessen angiver en afgrænset målgruppe for hvert produkt, sikrer, at alle relevante risici for denne angivne målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den tilsigtede målgruppe, og træffer hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at forsikringsproduktet distribueres til den afgrænsede målgruppe.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU af 4. februar 2014 om forbrugerkreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse og om ændring af direktiv 2008/48/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 60 af 28.2.2014, s. 34).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner (EUT L 257 af 28.8.2014, s. 214).

Forsikringselskabet skal forstå og regelmæssigt revidere de forsikringsprodukter, det udbyder eller markedsfører, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici på den tilsigtede målgruppe, for i det mindste at vurdere, om produktet stadig opfylder behovene på den angivne målgruppe, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig.

Forsikringselskaber og -formidlere, som udarbejder forsikringsprodukter, stiller alle relevante oplysninger om forsikringsproduktet og om produktgodkendelsesprocessen, herunder forsikringsproduktets tilsigtede målgruppe, til rådighed for distributører.

Hvis en forsikringsdistributør rådgiver om eller foreslår forsikringsprodukter, som den pågældende ikke udarbejder, skal forsikringsdistributøren have etableret egnede ordninger til at kunne indhente de i femte afsnit omhandlede oplysninger og forstå karakteristikaene ved og den afgrænsede målgruppe for hvert forsikringsprodukt.

2. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på yderligere at præcisere principperne i denne artikel under forholdsmæssigt afpasset hensyn til den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukters art og distributørens art.
3. De politikker, procedurer og ordninger, som er omhandlet i denne artikel, berører ikke alle andre krav i medfør af dette direktiv, herunder krav vedrørende offentliggørelse, egnethed eller hensigtsmæssighed, identificering og styring af interessekonflikter og tilskyndelser.
4. Denne artikel finder ikke anvendelse på forsikringsprodukter, der består af forsikring af store risici.

KAPITEL VI

SUPPLERENDE KRAV I FORHOLD TIL FORSIKRINGSBASEREDE INVESTERINGSPRODUKTER

Artikel 26

Anvendelsesområde for supplerende krav

Dette kapitel fastsætter krav, der supplerer dem, der finder anvendelse for forsikringsdistribution i overensstemmelse med artikel 17, 18, 19 og 20, når forsikringsdistributionen udøves i forbindelse med salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter af enhver af følgende:

- a) en forsikringsformidler
- b) et forsikringselskab.

Artikel 27

Forebyggelse af interessekonflikter

Uden at det berører artikel 17, opretholder og anvender en forsikringsformidler eller et forsikringselskab, der udøver distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter, effektive organisatoriske og administrative ordninger med henblik på at træffe alle rimelige forholdsregler til forebyggelse af, at interessekonflikter som fastsat i artikel 28 skader kundernes interesser. Disse ordninger skal være forholdsmæssigt afpasset den udførte virksomhed, de solgte forsikringsprodukter og typen af distributør.

Artikel 28

Interessekonflikter

1. Medlemsstaterne sikrer, at forsikringsformidlere og forsikringselskaber træffer alle relevante forholdsregler for at kunne påvise interessekonflikter mellem dem, herunder deres ledere og ansatte eller enhver anden person, der direkte eller indirekte er forbundet med dem ved et kontrolforhold, og deres kunder, eller mellem kunderne indbyrdes, som opstår ved udøvelsen af forsikringsdistributionsvirksomhed.
2. Hvis de organisatoriske eller administrative ordninger, der i overensstemmelse med artikel 27 er indført af forsikringsformidleren eller forsikringselskabet for at styre interessekonflikter, ikke er tilstrækkelige til med rimelig sikkerhed at kunne sikre forebyggelse af risikoen for, at kunders interesser skades, skal forsikringsformidleren eller forsikringselskabet klart oplyse kunden om interessekonflikternes generelle karakter eller årsager i god tid inden indgåelsen af en forsikringsaftale.

3. Uanset artikel 23, stk. 1, skal oplysningerne omhandlet i stk. 2:
  - a) gives på et varigt medium, og
  - b) være tilstrækkeligt detaljerede i betragtning af arten af kunden, så kunden kan træffe en informeret beslutning med hensyn til den forsikringsdistributionsvirksomhed, i forbindelse med hvilken interessekonflikten opstår.
4. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 med henblik på at:
  - a) fastlægge de forholdsregler, forsikringsformidlere og forsikringsselskaber med rimelighed kan forventes at træffe for at påvise, forhindre, styre og oplyse om interessekonflikter, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed
  - b) opstille passende kriterier for at bestemme de former for interessekonflikter, som kan skade forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets kunders eller potentielle kunders interesser.

Artikel 29

Oplysninger til kunder

1. Uden at det berører artikel 18 og artikel 19, stk. 1 og 2, skal der gives relevante oplysninger i god tid inden indgåelsen af en aftale til kunder eller potentielle kunder med hensyn til distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter og med hensyn til alle omkostninger og tilknyttede gebyrer. Disse oplysninger skal som minimum omfatte følgende:
  - a) hvis der ydes rådgivning, om forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet vil give kunden en periodisk vurdering af de anbefalede forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed, som omhandlet i artikel 30
  - b) hvad angår oplysninger om forsikringsbaserede investeringsprodukter og foreslåede investeringsstrategier, relevant vejledning og relevante advarsler om de risici, der er forbundet de forsikringsbaserede investeringsprodukter eller i forbindelse med særlige foreslåede investeringsstrategier
  - c) hvad angår oplysninger om alle omkostninger og tilknyttede gebyrer, oplysninger i forbindelse med distributionen af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, herunder udgifterne til rådgivning, hvor det er relevant, udgifter til det forskningsbaserede investeringsprodukt, som anbefales eller afsættes til kunden, og oplysninger om, hvordan kunden kan betale for det, herunder eventuelle tredjemandsbetalinger.

Oplysningerne om alle omkostninger og gebyrer, herunder omkostninger og gebyrer i forbindelse med distribution af det forsikringsbaserede investeringsprodukt, som ikke skyldes tilstedeværelsen af underliggende markedsrisici, skal foreligge i sammenfattet form, så kunden får et overblik over de samlede omkostninger og den kumulerede effekt på afkastet af investeringen og, hvis kunden måtte anmode herom, skal en specificeret opgørelse af omkostningerne og gebyrerne leveres. Sådanne oplysninger leveres i givet fald regelmæssigt og mindst én gang om året for kunden under investeringens livscyklus.

De i dette stykke omhandlede oplysninger gives i en form, som er forståelig, på en sådan måde, at kunder eller potentielle kunder i rimeligt omfang kan forstå det tilbudte forsikringsbaserede investeringsprodukts art og risici og dermed træffe informerede investeringsbeslutninger. Medlemsstaterne kan tillade, at disse oplysninger gives i et standardiseret format.

2. Uden at det berører artikel 19, stk. 1, litra d) og e), artikel 19, stk. 3, og artikel 22, stk. 3, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kun kan anses for at have opfyldt deres forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, eller artikel 27 eller 28, hvis de betaler eller modtager honorarer eller provisioner, eller hvis de leverer eller modtager naturalieydelse i forbindelse med distribution af et forsikringsbaseret investeringsprodukt eller en accessorisk tjenesteydelse til eller fra andre parter end kunden eller en person, som handler på vegne af kunden, bortset fra de tilfælde, hvor betalingen eller ydelsen:
  - a) ikke har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden, og
  - b) ikke hindrer forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets opfyldelse af pligten til at handle ærligt, redeligt og professionelt i overensstemmelse med kundens bedste interesse.

3. Medlemsstaterne kan pålægge distributører strengere krav med hensyn til de af dette direktiv omfattede områder. Navnlig kan medlemsstaterne desuden forbyde eller yderligere begrænse tilbuddet om eller accepten af honorarer, provisioner eller naturalieydelser fra tredjepart i forbindelse med forsikringsrådgivning.

Strengere krav kan omfatte krav om, at sådanne honorarer, provisioner eller naturalieydelser skal returneres til kunden eller modregnes honorarer betalt af kunden.

Medlemsstaterne kan gøre ydelse af den rådgivning, der er omhandlet i artikel 30, obligatorisk med henblik på salg af ethvert forsikringsbaseret investeringsprodukt eller for visse former heraf.

Medlemsstaterne kan kræve, at en forsikringsformidler, når den pågældende meddeler kunden, at rådgivningen ydes uafhængigt, skal vurdere et tilstrækkeligt stort antal forsikringsprodukter på markedet, som er tilstrækkeligt forskelligartede med hensyn til deres form og produktudbydere til at sikre, at kundens mål opfyldes og ikke begrænses til forsikringsprodukter, der udstedes eller udbydes af enheder, som har tætte forbindelser med forsikringsformidleren.

Alle forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde en medlemsstats strengere krav som omhandlet i dette stykke, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i den pågældende medlemsstat.

4. Uden at det berører nærværende artikels stk. 3, tillægges Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38, som uddyber:

- a) kriterierne for vurdering af, hvorvidt tilskyndelser, der betales eller modtages af en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab, har en skadelig indvirkning på kvaliteten af den pågældende tjenesteydelse til kunden
- b) kriterierne for vurdering af, hvorvidt forsikringsformidlere og forsikringsselskaber, der betaler eller modtager tilskyndelser, opfylder deres pligt til at handle ærligt, redeligt og professionelt i kundens bedste interesse.

5. De i stk. 4 omhandlede delegerede retsakter skal tage hensyn til:

- a) de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
- b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige typer af forsikringsbaserede investeringsprodukter.

Artikel 30

Egnetheds- og hensigtsmæssighedsvurdering og rapportering til kunder

1. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet, når de yder rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt, også indhente de nødvendige oplysninger om kundens eller den potentielle kundes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, den pågældende persons finansielle situation, herunder den pågældende persons evne til at bære tab, og den pågældende persons investeringsmål, herunder den pågældende persons risikovillighed, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan anbefale kunden eller den potentielle kunde de forsikringsbaserede investeringsprodukter, der egner sig for den pågældende person og navnlig harmonerer med den pågældende persons risikovillighed og evne til at bære tab.

Medlemsstaterne sikrer, at den samlede pakke er egnet, hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab yder investeringsrådgivning og anbefaler en pakke af tjenesteydelser eller produkter sammensat i henhold til artikel 24.

2. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, sikrer medlemsstaterne, at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, som udøver anden forsikringsdistributionsvirksomhed end de i nærværende artikels stk. 1 omhandlede, i forbindelse med salg, hvor der ikke ydes rådgivning, udbeder sig oplysninger fra kunden eller den potentielle kunde om dennes kendskab til og erfaring på det investeringsområde, som er relevant for den specifikke form for produkt eller tjenesteydelse, der udbydes eller efterspørges, så forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kan vurdere, om den påtænkte forsikringsydelse eller det påtænkte forsikringsprodukt er passende for kunden. Vurderingen af en pakke af tjenesteydelser eller produkter i henhold til artikel 24 omfatter den samlede pakkes hensigtsmæssighed.

Finder forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet på grundlag af de oplysninger modtaget i medfør af første afsnit, at produktet ikke er hensigtsmæssigt for kunden eller den potentielle kunde, advarer forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet kunden eller den potentielle kunde herom. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

Vælger kunderne eller de potentielle kunder ikke at give de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, eller giver de utilstrækkelige oplysninger om deres kendskab og erfaringer, skal forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet advare dem om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke er i stand til at afgøre, om produktet er hensigtsmæssigt for vedkommende. Denne advarsel kan gives i et standardiseret format.

3. Uden at det berører artikel 20, stk. 1, kan medlemsstaterne, hvis der ikke ydes rådgivning om forsikringsbaserede investeringsprodukter, fravige forpligtelserne i stk. 2 i denne artikel, således at forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber kan udøve forsikringsdistributionsvirksomhed på deres område uden at skulle indhente de oplysninger eller træffe den afgørelse, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel, såfremt alle følgende betingelser er opfyldt:

a) virksomheden vedrører et af følgende forsikringsbaserede investeringsprodukter:

i) aftaler, som kun medfører investeringseksposering over for finansielle instrumenter, der anses for at være ikke-komplekse i henhold til direktiv 2014/65/EU og ikke indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici, eller

ii) andre ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringer med henblik på anvendelsen af dette stykke.

b) forsikringsdistributionsvirksomheden udøves på kundens eller den potentielle kundes foranledning

c) kunden eller den potentielle kunde er klart blevet oplyst om, at forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet ikke ved ydelsen af denne forsikringsdistributionsvirksomhed er forpligtet til at vurdere, hvorvidt det forsikringsbaserede investeringsprodukt eller den forsikringsdistributionsvirksomhed, der leveres eller tilbydes, er hensigtsmæssigt, og at kunden eller den potentielle kunde ikke nyder godt af den tilsvarende beskyttelse i henhold til de relevante regler om god forretningsskik. En sådan advarsel kan gives i et standardiseret format

d) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet opfylder forpligtelserne i artikel 27 og 28.

Alle forsikringsformidlere eller forsikringsselskaber, herunder dem, der udnytter retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller etableringsfriheden, skal, når de indgår forsikringsaftaler med kunder, der har deres sædvanlige opholdssted eller driftssted i en medlemsstat, som ikke gør brug af den i dette stykke omhandlede undtagelse, overholde de gældende bestemmelser i den pågældende medlemsstat.

4. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet registrerer kunden i sit kundekartotek med det eller de dokumenter, som er aftalt mellem forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet og kunden, hvori er anført parternes rettigheder og forpligtelser samt de øvrige betingelser, som gælder for forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets tjenesteydelser til kunden. Parternes kontraktlige rettigheder og forpligtelser kan medtages ved henvisning til andre dokumenter eller lovtekster.

5. Forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet forelægger kunden fyldestgørende rapporter om den leverede tjenesteydelse på et varigt medium. Rapporterne skal omfatte periodiske meddelelser til kunderne, hvori der tages hensyn til de involverede forsikringsbaserede investeringsprodukters form og kompleksitet og karakteren af den tjenesteydelse, der er leveret til kunden, og skal desuden, hvor det er relevant, omfatte omkostninger i forbindelse med de transaktioner og tjenesteydelser, der er gennemført for kundens regning.

Ved ydelse af rådgivning om et forsikringsbaseret investeringsprodukt giver forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet inden indgåelsen af aftalen kunden en egnethedserklæring på et varigt medium, hvori den ydede rådgivning specificeres, og det specificeres, hvordan denne rådgivning opfylder kundens præferencer, mål og andre karakteristika. Betingelserne i artikel 23, stk. 1-4, finder anvendelse.

Hvis aftalen indgås ved hjælp af fjernkommunikation, som forhindrer den forudgående afgivelse af egnethedserklæringen, kan forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet afgive egnethedserklæringen på et varigt medium umiddelbart efter, at kunden er bundet af en aftale, såfremt begge følgende betingelser er opfyldt:

a) kunden har indvilliget i at modtage egnethedserklæringen uden unødigt forsinkelse efter indgåelsen af aftalen, og

b) forsikringsformidleren eller forsikringsselskabet har givet kunden mulighed for at udskyde indgåelsen af aftalen for at modtage egnethedserklæringen forud for indgåelsen af aftalen.

Hvis en forsikringsformidler eller et forsikringsselskab har underrettet kunden om, at formidleren eller selskabet vil gennemføre en periodisk vurdering af egnetheden, skal den periodiske rapport indeholde en ajourført erklæring om, hvordan det forsikringsbaserede investeringsprodukt opfylder kundens præferencer og mål og andre af kundens karakteristika.

6. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 38 for at fastsætte nærmere bestemmelser om, hvordan forsikringsformidlere og forsikringsselskaber skal overholde principperne i denne artikel, når de udøver forsikringsdistributionsvirksomhed med deres kunder, herunder for så vidt angår de oplysninger, der skal indhentes i forbindelse med vurderingen af de forsikringsbaserede investeringsprodukters egnethed eller hensigtsmæssighed for deres kunder, kriterierne for vurdering af ikke-komplekse forsikringsbaserede investeringsprodukter i forbindelse med nærværende artikels stk. 3, litra a), nr. ii), og indholdet af og formatet for lister og aftaler vedrørende leveringen af tjenesteydelser til kunder og aflæggelsen af periodiske rapporter om de leverede tjenesteydelser til kunder. De delegerede retsakter skal tage hensyn til:

- a) den eller de til kunden eller den potentielle kunde tilbudte eller leverede tjenesteydelsers art, idet der tages hensyn til transaktionernes form, genstand, omfang og hyppighed
- b) arten af de produkter, der tilbydes eller påtænkes, herunder de forskellige former for forsikringsbaserede investeringsprodukter
- c) om kunden eller den potentielle kunde er detailinvestor eller professionel investor.

7. EIOPA udarbejder senest den 23. august 2017 og ajourfører derefter periodisk retningslinjer for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der indebærer en struktur, som gør det vanskeligt for kunden at forstå de involverede risici omhandlet i stk. 3, litra a), nr. i).

8. EIOPA kan udarbejde retningslinjer, og derefter periodisk ajourføre dem, for vurdering af forsikringsbaserede investeringsprodukter, der klassificeres som ikke-komplekse i forbindelse med stk. 3, litra a), nr. ii), under hensyntagen til de delegerede retsakter, der vedtages i henhold til stk. 6.

KAPITEL VII

SANKTIONER OG ANDRE FORANSTALTNINGER

Artikel 31

Administrative sanktioner og andre foranstaltninger

1. Uden at det berører de kompetente myndigheders tilsynsbeføjelser og medlemsstaternes ret til at fastsætte og pålægge strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne, at deres kompetente myndigheder kan pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for alle overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og træffer alle fornødne foranstaltninger til sikring af, at de gennemføres. Medlemsstaterne sikrer, at deres administrative sanktioner og andre foranstaltninger er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.

2. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner efter dette direktiv for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret. I så fald meddeler medlemsstaterne Kommissionen de relevante strafferetlige bestemmelser.

3. De kompetente myndigheder udøver deres tilsynsbeføjelser, herunder undersøgelsesbeføjelser og beføjelser til at pålægge sanktioner i medfør af dette kapitel i overensstemmelse med deres nationale retslige rammer på alle følgende måder:

- a) direkte
- b) i samarbejde med andre myndigheder
- c) ved henvendelse til de kompetente retslige myndigheder.

4. Medlemsstaterne sikrer, hvor forpligtelser er gældende for forsikrings- eller genforsikringsdistributører, at der i tilfælde af misligholdelse af sådanne forpligtelser kan anvendes administrative sanktioner og andre foranstaltninger over for medlemmerne af deres ledelses- eller tilsynsorganer samt enhver anden fysisk eller juridisk person, som i henhold til national ret er ansvarlig for en sådan overtrædelse.

5. Medlemsstaterne sikrer, at administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, er omfattet af klageadgang.

6. De kompetente myndigheder tillægges alle de undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan varetage deres funktioner. De kompetente myndigheder iværksætter et tæt samarbejde ved udøvelsen af deres beføjelser til at pålægge administrative sanktioner og andre foranstaltninger for at sikre, at disse sanktioner og foranstaltninger får de ønskede virkninger, ligesom de koordinerer deres indsats i forbindelse med sager på tværs af grænserne, samtidig med at de sikrer, at betingelserne for korrekt databehandling overholdes i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF og forordning (EF) nr. 45/2001.

Hvis medlemsstaterne i henhold til stk. 2 i denne artikel har valgt at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelse af bestemmelserne i artikel 33, sikrer de, at der er truffet passende foranstaltninger, således at de kompetente myndigheder har alle de nødvendige beføjelser til at:

- a) holde kontakt med de retslige myndigheder inden for deres område med henblik på at modtage konkrete oplysninger om strafferetlige efterforskninger af eller påbegyndte retssager om mulige overtrædelser efter dette direktiv, og
- b) forsyne andre kompetente myndigheder og EIOPA med tilsvarende oplysninger, således at de opfylder deres forpligtelse til at samarbejde med hinanden og med EIOPA om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 32

Offentliggørelse af sanktioner og andre foranstaltninger

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse offentliggør administrative sanktioner eller andre foranstaltninger, der er pålagt som følge af overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører dette direktiv, og for hvilke tidsfristen for indgivelse af en klage er overskredet, herunder også oplysninger om overtrædelsens form og art og identiteten af de ansvarlige personer. Hvis den kompetente myndighed anser offentliggørelsen af de juridiske personers identitet eller de fysiske personers identitet eller personoplysninger for at være ude af proportioner efter en individuel vurdering af proportionaliteten af offentliggørelsen af sådanne oplysninger, eller hvis offentliggørelsen udgør en trussel mod de finansielle markeders stabilitet eller en igangværende efterforskning, kan den kompetente myndighed dog beslutte at udsætte offentliggørelsen af sanktionerne, ikke at offentliggøre dem eller at offentliggøre dem i anonym form.

2. Hvis national ret fastsætter, at en afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er genstand for prøvelse ved de relevante retslige eller andre myndigheder, skal offentliggøres, offentliggør de kompetente myndigheder uden unødigt forsinkelse disse oplysninger og eventuelle senere oplysninger om prøvelsens udfald på deres officielle websted. Endvidere offentliggøres også enhver afgørelse om annullering af en tidligere afgørelse om at pålægge en sanktion eller anden foranstaltning, som er blevet offentliggjort.

3. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til stk. 1, herunder eventuelle anker i denne forbindelse og resultater af disse.

Artikel 33

Overtrædelser og sanktioner samt andre foranstaltninger

1. Denne artikel finder som minimum anvendelse på følgende:

- a) personer, der undlader at registrere deres distributionsvirksomhed i overensstemmelse med artikel 3
- b) et forsikrings- eller genforsikringssselskab eller en forsikrings- eller genforsikringsformidler, der benytter forsikrings- eller genforsikringsdistributionsydelse fra personer som omhandlet i litra a)
- c) en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, der har opnået registrering ved at afgive urigtige erklæringer eller på anden ulovlig vis i strid med artikel 3
- d) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder bestemmelserne i artikel 10
- e) et forsikringssselskab eller en forsikringsformidler, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V og VI i forbindelse med distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter
- f) en forsikringsdistributør, som ikke opfylder kravene til god forretningsskik i kapitel V i forbindelse med andre forsikringsprodukter end dem, der er omhandlet i litra e).

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra e), i overensstemmelse med national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:

- a) en offentlig meddelelse, hvori den ansvarlige fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art anføres
- b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
- c) for forsikringsformidlere, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3

- d) et midlertidigt forbud mod varetagelse af ledelseshverv hos forsikringsformidlere eller i forsikringsselskaber, som pålægges et hvilket som helst medlem af forsikringsformidlerens eller forsikringsselskabets ledelsesorgan, der anses for at være ansvarlig
- e) for juridiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
- i) mindst 5 000 000 EUR eller op til 5 % af den samlede årsomsætning i henhold til det seneste tilgængelige regnskab, som ledelsesorganet har godkendt, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden. Hvis den juridiske person er en modervirksomhed eller en dattervirksomhed af en modervirksomhed, der skal udarbejde et konsolideret regnskab i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU ⁽¹⁾, er den relevante omsætning den samlede årlige omsætning i overensstemmelse med de seneste foreliggende konsoliderede regnskaber, der er godkendt af ledelsesorganet for den øverste modervirksomhed, eller
  - ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes
- f) for fysiske personer, følgende maksimale administrative bøder:
- i) mindst 700 000 EUR, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta på datoen for dette direktivs ikrafttræden, eller
  - ii) op til det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået, eller af det tab, der er undgået som følge af overtrædelsen, såfremt fortjenesten eller tabet kan beregnes.
3. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til i tilfælde af overtrædelser som omhandlet i stk. 1, litra a)-d) og f), i henhold til national ret at pålægge som minimum følgende administrative sanktioner og andre foranstaltninger:
- a) en afgørelse, hvorefter det pålægges den ansvarlige fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handlemåde
  - b) for en forsikrings- eller genforsikringsformidler eller accessorisk forsikringsformidler, inddragelse af registreringen som omhandlet i artikel 3.
4. Medlemsstaterne kan bemyndige de kompetente myndigheder til at fastsætte yderligere sanktioner eller andre foranstaltninger og administrative bøder, der er højere end dem, der er fastsat i denne artikel.

Artikel 34

Effektiv anvendelse af sanktioner og andre foranstaltninger

Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder ved valget af arten af administrative sanktioner eller andre foranstaltninger og fastsættelsen af størrelsen af de administrative bøder tager højde for alle relevante omstændigheder, herunder i givet fald:

- a) overtrædelsens grovhed og varighed
- b) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons grad af ansvar
- c) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons finansielle styrke med udgangspunkt i den ansvarlige fysiske persons årsindkomst eller den ansvarlige juridiske persons samlede omsætning
- d) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons fortjeneste eller undgåede tab, såfremt disse beløb kan beregnes
- e) tabene for kunder og tredjeparter, som kan tilskrives overtrædelsen, såfremt de kan beregnes
- f) den ansvarlige fysiske eller juridiske persons vilje til at samarbejde med den kompetente myndighed
- g) foranstaltninger, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person har truffet for at forhindre en gentagelse af overtrædelsen, og
- h) eventuelle overtrædelser, som den ansvarlige fysiske eller juridiske person tidligere har begået.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

*Artikel 35***Indberetning af overtrædelser**

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder indfører effektive ordninger, som muliggør og tilskynder til indberetning til dem af mulige eller faktiske overtrædelser af nationale bestemmelser til gennemførelse af dette direktiv.
2. Mekanismerne omhandlet i stk. 1 skal mindst omfatte:
  - a) særlige procedurer for modtagelse af indberetninger om overtrædelser og opfølgningen heraf
  - b) passende beskyttelse, i det mindste mod gengældelse, forskelsbehandling og andre former for uretfærdig behandling, af ansatte hos forsikrings- eller genforsikringsdistributører og om muligt af andre personer, som indberetter overtrædelser begået inden for disse enheder, og
  - c) beskyttelse af identiteten af både den person, som indberetter overtrædelserne, og den fysiske person, som formodes at være ansvarlig for overtrædelserne, på alle stadier af proceduren, medmindre offentliggørelse heraf er påkrævet i henhold til national ret i forbindelse med videre efterforskning eller efterfølgende administrative eller retlige procedurer.

*Artikel 36***Fremsendelse af oplysninger om sanktioner og andre foranstaltninger til EIOPA**

1. De kompetente myndigheder oplyser EIOPA om alle de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der pålægges, men ikke offentliggøres i henhold til artikel 32, stk. 1.
2. De kompetente myndigheder giver årligt EIOPA sammenfattede oplysninger vedrørende alle administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der er iværksat i henhold til artikel 31.

EIOPA offentliggør disse oplysninger i en årsrapport.

3. Har den kompetente myndighed offentliggjort oplysninger om en administrativ sanktion eller anden foranstaltning, underretter den samtidig EIOPA herom.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 37***Databeskyttelse**

1. Medlemsstaterne anvender direktiv 95/46/EF på behandlingen af personoplysninger i medlemsstaterne i medfør af dette direktiv.
2. Forordning (EF) nr. 45/2001 finder anvendelse på EIOPA's behandling af personoplysninger i medfør af dette direktiv.

*Artikel 38***Delegerede retsakter**

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 39 vedrørende artikel 25, 28, 29 og 30.

*Artikel 39***Udøvelse af beføjelser til at vedtage delegerede retsakter**

1. Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den 22. februar 2016.
3. De delegerede beføjelser i artikel 25, 28, 29 og 30 kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 25, 28, 29 og 30 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på tre måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har oplyst Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med tre måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 40

Overgangsperiode

Medlemsstaterne sikrer, at formidlere, som allerede er registreret i henhold til direktiv 2002/92/EF, senest den 23. februar 2019 overholder de relevante bestemmelser i national ret til gennemførelse af nærværende direktivs artikel 10, stk. 1.

Artikel 41

Revision og evaluering

1. Senest den 23. februar 2021 fremsender Kommissionen en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af artikel 1. Denne rapport skal indeholde en vurdering på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne og EIOPA, jf. artikel 1, stk. 5, af, hvorvidt dette direktivs anvendelsesområde, herunder undtagelsen i artikel 1, stk. 3, fortsat er hensigtsmæssigt med hensyn til forbrugerbeskyttelsesniveauet, proportionaliteten af behandling blandt forskellige forsikringsdistributører og den administrative byrde, der pålægges de kompetente myndigheder og forsikringsdistributionskanaler.

2. Kommissionen tager senest den 23. februar 2021 dette direktiv op til revision. Revisionen skal omfatte en generel undersøgelse af, hvordan bestemmelserne i medfør af dette direktiv finder anvendelse i praksis, idet der tages hensyn til udviklingen på markederne for detailinvesteringsprodukter samt erfaringer indhøstet i forbindelse med den praktiske anvendelse af dette direktiv og forordning (EU) nr. 1286/2014 samt direktiv 2014/65/EU. Revisionen skal omfatte en evaluering af, hvorvidt de specifikke regler om god forretningsskik for distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter som fastsat i nærværende direktivs kapitel VI giver passende og forholdsmæssige resultater, under hensyntagen til behovet for at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau, der er i overensstemmelse med de investorbeskyttelsesstandarder, der finder anvendelse i medfør af direktiv 2014/65/EU, og forsikringsbaserede investeringsprodukters specifikke karakteristika og deres distributionskanalers særlige art. I forbindelse med revisionen skal det også overvejes, om bestemmelserne i dette direktiv eventuelt skal udvides til at omfatte produkter, som falder ind under direktiv 2003/41/EF. Revisionen skal også omfatte en særlig analyse af konsekvenserne af nærværende direktivs artikel 19 under hensyntagen til konkurrencen på markedet for forsikringsdistribution i forbindelse med andre aftaler end aftaler i de klasser, der er omhandlet i bilag II til direktiv 2009/138/EF, og konsekvenserne af de forpligtelser, der er omhandlet i nærværende direktivs artikel 19 for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

3. Kommissionen hører Det Fælles Udvalg af Europæiske Tilsynsmyndigheder og forelægger derefter en første rapport for Europa-Parlamentet og Rådet.

4. EIOPA udarbejder senest den 23. februar 2020 og derefter mindst hvert andet år en yderligere rapport om anvendelsen af dette direktiv. EIOPA hører Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed, før rapporten offentliggøres.

5. I en tredje rapport, som skal udarbejdes senest den 23. februar 2018, foretager EIOPA en evaluering af forsikringsformidlernes markedsstruktur.

6. Den rapport, som EIOPA skal udarbejde senest den 23. februar 2020, jf. stk. 4, skal undersøge, om de i artikel 12, stk. 1, omhandlede kompetente myndigheder har de nødvendige beføjelser og tilstrækkelige ressourcer til at varetage deres opgaver.

7. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal mindst undersøge følgende:

a) alle ændringer i forsikringsformidlernes markedsstruktur

b) alle ændringer i mønstret for grænseoverskridende aktiviteter

c) forbedringen af rådgivningens og salgsmetodernes kvalitet og dette direktivs konsekvenser for forsikringsformidlere, som er små og mellemstore virksomheder.

8. Rapporten omhandlet i stk. 4 skal også omfatte EIOPA's evaluering af konsekvenserne af dette direktiv.

*Artikel 42***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 23. februar 2018. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser.

Disse love og foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal ligeledes indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til det direktiv, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen og for affattelsen af nævnte oplysning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 43***Ændring af direktiv 2002/92/EF**

Kapitel IIIA i direktiv 2002/92/EF udgår med virkning fra den 23. februar 2016.

*Artikel 44***Ophævelse**

Direktiv 2002/92/EF, som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag II, del A, ophæves med virkning fra den 23. februar 2018, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til fristerne for gennemførelse i national ret af direktiverne i bilag II, del B.

Henvisninger til det ophævede direktiv gælder som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

*Artikel 45***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 46***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 20. januar 2016.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

A.G. KOENDERS

Formand

BILAG I

MINIMUMSKRAV TIL FAGLIG VIDEN OG KOMPETENCER

(som omhandlet i artikel 10, stk. 2)

I Skadesforsikringsrisici under forsikringsklasse 1-18 i del A af bilag I til direktiv 2009/138/EF

- a) minimumskrav til viden om vilkår og betingelser for tilbudte policer, herunder accessoriske risici, hvis disse er omfattet af sådanne policer
- b) minimumskrav til viden om gældende love vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten, relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret
- c) minimumskrav til viden om håndtering af skadesanmeldelser
- d) minimumskrav til viden om håndtering af klager
- e) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
- f) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet
- g) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
- h) minimumskrav til finansielle kompetencer.

II Forsikringsbaserede investeringsprodukter

- a) minimumskrav til viden om forsikringsbaserede investeringsprodukter, herunder vilkår og betingelser og nettopræmier og, hvor det er relevant, garanteret og ikke-garanteret udbytte
- b) minimumskrav til viden om fordele og ulemper ved forskellige investeringsmuligheder for forsikringstagere
- c) minimumskrav til viden om finansielle risici, som bæres af forsikringstagere
- d) minimumskrav til viden om forsikringer, der dækker livsrisici og andre opsparingsprodukter
- e) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet
- f) minimumskrav til viden om gældende lovgivning vedrørende distribution af forsikringsprodukter såsom forbrugerbeskyttelsesretten og relevant skatteret
- g) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markedet for opsparingsprodukter
- h) minimumskrav til viden om håndtering af klager
- i) minimumskrav til viden om vurdering af kundernes behov
- j) håndtering af interessekonflikter
- k) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
- l) minimumskrav til finansielle kompetencer.

III Livsrisici i bilag II til direktiv 2009/138/EF

- a) minimumskrav til viden om policer, herunder vilkår, betingelser, garanteret udbytte og, hvor det er relevant, accessoriske risici
- b) minimumskrav til viden om organisation og udbytte, der er garanteret af pensionssystemet i den relevante medlemsstat
- c) viden om gældende forsikringsaftaleret, forbrugerbeskyttelsesret, databeskyttelsesret, retten om bekæmpelse af hvidvaskning af penge, og i givet fald relevant skatteret og relevant social- og arbejdsmarkedsret

- d) minimumskrav til viden om forsikringsmarkedet og markederne for andre relevante finansielle tjenesteydelser
  - e) minimumskrav til viden om håndtering af klager
  - f) minimumskrav til viden om vurdering af forbrugernes behov
  - g) håndtering af interessekonflikter
  - h) minimumskrav til viden om standarder for forretningsmoral, og
  - i) minimumskrav til finansielle kompetencer.
-

BILAG II

DEL A

Ophævet direktiv med oversigt over efterfølgende ændringer

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/92/EF (EFT L 9 af 15.1.2003, s. 3)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 (EUT L 26 af 2.2.2016, s. 19)

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret (jf. artikel 44)

Direktiv	Frist for gennemførelse af ændringsdirektiver
2014/65/EU	3.7.2016
(EU) 2016/97	22.2.2016 (for så vidt angår ændring af direktiv 2002/92/EF, jf. nærværende direktivs artikel 43)
	23.2.2018 (for så vidt angår gennemførelse af nærværende direktiv, jf. artikel 42)

BILAG III

Sammenligningstabel

Direktiv 2002/92/EF	Nærværende direktiv
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1 og 2
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 3 og 4
Artikel 1, stk. 3	Artikel 1, stk. 6
Artikel 2, nr. 1)	Artikel 2, stk. 1, nr. 6)
Artikel 2, nr. 2)	Artikel 2, stk. 1, nr. 7)
Artikel 2, nr. 3)	Artikel 2, stk. 1, nr. 1), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 4)	Artikel 2, stk. 1, nr. 2), og artikel 2, stk. 2
Artikel 2, nr. 5)	Artikel 2, stk. 1, nr. 3)
Artikel 2, nr. 6)	Artikel 2, stk. 1, nr. 5)
Artikel 2, nr. 7)	—
Artikel 2, nr. 8)	Artikel 2, stk. 1, nr. 16)
Artikel 2, nr. 9)	Artikel 2, stk. 1, nr. 10)
Artikel 2, nr. 10)	Artikel 2, stk. 1, nr. 11)
Artikel 2, nr. 11)	—
Artikel 2, nr. 12)	Artikel 2, stk. 1, nr. 18)
Artikel 2, nr. 13)	Artikel 2, stk. 1, nr. 17)
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2 og 3
Artikel 3, stk. 3	Artikel 3, stk. 4
Artikel 3, stk. 4	—
Artikel 3, stk. 5	—
Artikel 3, stk. 6	Artikel 16
Artikel 4, stk. 1	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 4, stk. 2	Artikel 10, stk. 3
Artikel 4, stk. 3	Artikel 10, stk. 4
Artikel 4, stk. 4	Artikel 10, stk. 6
Artikel 4, stk. 5	—
Artikel 4, stk. 6	—
Artikel 4, stk. 7	Artikel 10, stk. 7
Artikel 5	Artikel 40
Artikel 6, stk. 1	Artikel 4 og 6
Artikel 6, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 3	Artikel 11, stk. 1
Artikel 7	Artikel 12
Artikel 8	Artikel 5, 7, 31-36

Direktiv 2002/92/EF	Nærværende direktiv
Artikel 9	Artikel 13
Artikel 10	Artikel 14
Artikel 11	Artikel 15
Artikel 12, stk. 1, litra a)	Artikel 18, litra a), nr. i), og litra b), nr. i)
Artikel 12, stk. 1, litra b)	Artikel 18, litra a), nr. iv)
Artikel 12, stk. 1, litra c)	Artikel 19, stk. 1, litra a)
Artikel 12, stk. 1, litra d)	Artikel 19, stk. 1, litra b)
Artikel 12, stk. 1, litra e)	Artikel 18, litra a), nr. iii), og litra b), nr. iii), samt artikel 19, stk. 1, litra c)
Artikel 12, stk. 2	Artikel 20, stk. 3
Artikel 12, stk. 3	Artikel 20, stk. 1
Artikel 12, stk. 4	Artikel 22, stk. 1
Artikel 12, stk. 5	Artikel 22, stk. 2 og 4
Artikel 13	Artikel 23
Artikel 14	—
Artikel 15	—
Artikel 16	—
Artikel 17	—

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA